

MARK LAWRENCE

PRINC BLÁZNŮ

Válka Červené královny

PRINC BLÁZNŮ

VÁLKA ČERVENÉ KRÁLOVNY
KNIHA PRVNÍ

MARK LAWRENCE

TALPRESS

Copyright © 2014 by Mark Lawrence
Translation © 2016 by Martina Šímová
Map © Andrew Ashton

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-632-5 (pdf)

PODĚKOVÁNÍ

Mnohokrát děkuji všem dobrým lidem ve Voyageru, kteří umožnili vydání této knihy. Díky nim ji teď držíte v rukou. Zvláštní poděkování patří Jane Johnsonové za její nepřetržitou a všudypřítomnou podporu i za nedocenitelné úpravy textu.

Dále tleskám svému agentu Ianu Drurymu a celému týmu v Sheil Land za prvotřídně odvedenou práci.

SEVERNÍ MOŘE

HLADOVÉ

TICHÉ MOŘE

PŘÍSTAVNÍ KRÁLOVSTVÍ

GROS
SKELC

SKOTSKO

LIDSKA

OFFA

POTOPENÉ OSTROVY

BRITSKO

NORMAND

BELPAN

NIZO

ANK

RENAR VRCZO

LITMOGES

SEBASIDLOV

ORLANS

RDO KRÁL

ADORA

ANDALÚS

KATALÁNIJSKO

LORG

ARAMIS

200 MIL

Věnováno mé dceři Heather.

1

Jsem lhář, podvodník a zbabělec, ale nikdy v životě bych nenechal přítele na holičkách. Ledaže by to vyžadovalo čest, poctivost nebo snad dokonce odvahu.

Vždycky mi přišlo, že vzít chlapa zezadu je to nejlepší, co můžete udělat. Někdy toho lze dosáhnout pomocí prosté lsti. Klasické „Co je to támhle?“ funguje překvapivě často, ale pro optimální výsledek je obecně nejlepší, když vás dotyčná osoba ani nezahlédne.

„Au! Ježíši! Proč jsi to krucinál udělal?“ Alain DeVeer se otočil a rukou se držel za temeno hlavy. Když ji sundal, byla od krve.

Pokud člověk, kterého jste praštili, nemá dost slušnosti, aby se rovnou sesul k zemi, je dobré mít záložní plán. Upustil jsem zbytky vázy, otočil se a vzal nohy na ramena. V mých představách se Alain zhroutil jako pytel brambor a s uspokojivým „uuuuf“ přistál obličejem přímo na podlaze. Nechal mě, abych překročil jeho bezvládné tělo a odešel z domu, aniž by mě kdokoliv spatřil. Místo toho mě teď tohle bezvládné tělo s řevem hnalo po chodbě a prahlo po krvi.

Proletěl jsem zavřenými dveřmi Lisina pokoje, zabouchl za sebou a připravil se na náraz.

„Co to má znamenat?“ Lisa se posadila na posteli a hedvábné povlečení sklouzlo z jejího nahého těla.

„Ech.“ Alain dopadl na dveře jako kladivo a vyrazil mi z plic všechn vzduch. Moje podpatky zaskřípaly o dlaždice. Finta je v tom, nikdy nejt po zástrčce. Zatímco po ní šátráte, dveře se rozlétnou a vy to schytáte přímo do nosu. Připravte se na náraz a západku zastrčte, až když se bude druhá strana sbírat ze země. Alain se vyhrabal na nohy znepokojivě rychle a já navzdory svému snažení málem posnídal kovovou kliku.

„Jale!“ Lisa vylezla z postele oděná pouze do stínů a světla prosvítajícího skrz zavřené okenice. Pruhy jí slušely. Byla sladší než její starší sestra a ostřejší než ta mladší. I teď jsem ji chtěl, přestože za palec tlustými dubovými dveřmi řádil její vrahounský bratr a moje šance na útěk se s každým okamžikem vypařovaly jako pára nad hrncem.

Doběhl jsem k největšímu oknu a rozrazil jsem okenice dokořán. „Omluv se za mě bratrovi.“ Přehodil jsem jednu nohu přes křídlo. „Záměna totožnosti nebo něco takového...“ Dveře se otřásaly, jak do nich Alain na druhé straně mlátil hlava nehlava.

„Alain?“ Lisa vypadala rozčileně i vyděšeně zároveň.

Nezdržoval jsem se s odpovědí a místo toho jsem skočil do keřů pod oknem. K mému velkému štěstí byly spíš vonné než trnité. Garantuji vám, že padnout zadkem do trnitého keře může způsobit nepříjemnosti vskutku nevidaných rozměrů.

Na přistání záleží vždycky. Padám celkem často, takže vím, že není zase tak důležité, jak pád *začnete*, ale jak ho *skončíte*. Já jsem v tomhle případě skončil v pozici stlačené tahací harmoniky, paty zaražené v pozadí, kolena u brady, s půlkou azalkového keře v nose a s úplně vyraženým dechem. Kostí však zůstaly celé. Vyhrabal jsem se ven a dokulhal jsem k zahradní zdi. Doufal jsem, že sloužící budou příliš zaměstnaní svými ranními úkoly, než aby měli čas mě nahánět.

Rozběhl jsem se po dokonale zastřižených trávnicích napříč bylinkovou zahradou, vzal jsem to přímo přes záhon šalvěje lékařské vysázené do diamantových vzorců, přes úhledné trojúhelníky tymiánu a kdovíčeho ještě. Z domu za mými zády se ozval štěkot loveckého psa a to mě trochu vystrašilo. I za běžných okolností jsem dobrý běžec, ale když mám naděláno v kalhotách,

je ze mě světový šampión. Před dvěma lety jsem při svém „pohraničním incidentu“ se Scorryny pláchnul teutonským strážným, z nichž pět jelo na velkých válečných koních. Chlapi, kterým jsem tenkrát velel, zůstali stát jako tvrdá y, protože jim neměl kdo předat rozkazy. Při útěku není nejdůležitější, jak rychle běžíte, ale jestli běžíte rychleji než člověk před vámi. Moji hoši se při zdržení Scorrynů naneštěstí dvakrát nevytáhli, a tak musel chudinka Jal, kterému bylo tehdy sotva dvacet let, metelit jako o život. A to měl při tom dlouhý seznam věcí, které za svou krátkou existenci ještě nestihl udělat. Mezi prvními figurovaly sestry DeVeerovy a smrt na hrotu scorrynského kopí se nevešla ani na první stránku. Tak či onak, půda kolem hranic není místem, kam se chodí venčit váleční koně, a tak jsem vzdálenost mezi sebou a hlídkami udržoval tím, že jsem zběsile kličkoval pláni posetou obrovskými balvany. A pak jsem se bez jakéhokoliv varování vrátil přímo do šarvátky mezi scorrynskou jednotkou, která byla v přesile, a šermíři Červené marky*, kteří mě původně vyslali jako předsunutou hlídku. Vletěl jsem do té mely jako dělová koule, poloslepý hrůzou jsem kolem sebe máchal mečem a snažil se utéct. Když se prach konečně usadil a přestala stříkat krev, zjistil jsem, že je ze mě hrdina dne, který, nedbaje na vlastní bezpečnost, svým chrabřým útokem rozdrtil nepřitele.

Věc se má asi takhle: odvaha nastupuje tehdy, kdy člověk potlačí jeden strach, ale ve skutečnosti tajně prchá před mnohem horším děsem. Ti, kteří se nejvíc bojí toho, že budou považováni za zbabělce, jsou vždycky stateční. Já na druhou stranu zbabělec jsem. Ale s trochou štěstí, okouzlejícím úsměvem na rtech a schopností lhát, jako když tiskne, se už mnoho let úspěšně vydávám za hrdinu a zatím jsem obalamutil skoro každého, koho jsem potkal.

DeVeerova zahradaí zeď byla vysoká a nepřátelská, ale naštěstí jsme byli staří známí: znal jsem každý její oblouk a záhyb, a to

* Jsme si vědomi, že v trilogii Roztříštěná říše je tato země označovaná jako Rudá bažina, nicméně nyní, když jsme coby čtenáři zavítali přímo do ní, jsme dospěli k názoru, že budeme nadále používat přesnější překlad Červená marka (poznámka redakce).

stejně dobře jako všechny křivky na tělech Lisy, Sharal a Michy. Únikovými cestami jsem byl odjakživa posedlý.

Většina překážek se staví proto, aby se dovnitř nedostala chátra zvenčí, ne aby čistotní jedinci nemohli ven. Na střechu zahradní kůlny jsem vyvláčil sud na dešťovou vodu, vylezl jsem na něj a vrhl se směrem ke zdi. Zatímco jsem se vytahoval nahoru, za patami mi cvakly psí tesáky. Pověsil jsem se za prsty a pustil jsem se. Zaplavila mě úleva, když jsem slyšel, jak psisko na druhé straně zdi marně drápe omítku a štěká jako o život. Pes přiběhl úplně potichu a skoro mě dostal. Ti tiší to většinou myslí vážně a potom jde skutečně o krk. Čím větší rámus a běsnění, tím méně vražedné zvíře bývá. To stejné platí i o lidech. Já jsem z devíti desetin křikloun a z jedné chamtivec, a vraždy ve mně není, ani co by se za nehet vešlo.

Dopadl jsem na ulici a přistání tentokrát proběhlo o něco ladněji. Byl jsem volný, a přestože jsem nevoněl jako kytice růží, zcela nepochybně se za mnou táhla vůně azalky a dalších bylin. S Alainem se vypořádám někdy jindy. Může si stoupnout do fronty – byla pěkně dlouhá a v jejím čele stál Maeres Allus s náručí dlužních úpisů, směnek a nezaplacených smluv naškrábaných opileckým rukopisem na hedvábné spodní prádlo děvek.

Protáhl jsem se a poslouchal jsem běsnící psisko na druhé straně zdi. Věděl jsem, že před Maerovými gorilami mě žádná zeď nezachrání.

Králova cesta přede mnou byla posetá dlouhými stíny. Panství šlechtických rodin zápasila s okázalostí domů bohatých obchodníků a nové peníze se snažily zářit víc než ty staré. V Karmínce byste našli jen málo tak nádherných ulic, jako byla tahle.

„Vezměte ho k bráně! Chytil stopu!“ Ze zahrady se začaly ozývat hlasy.

„Tady, Pluto! Tady, hochu.“

To neznělo dobře. Sprintem jsem se rozběhl směrem k paláci, rozrážel jsem zástupy sběračů výkalů na jejich ranních pochůzkách, hejna splašených krys se mi rozutíkala pod nohama. Svítání mi bylo v patách a vrhalo po mně svá rudá kopí.

2

Palác Karmínky je neuvěřitelně rozlehlá stavba složená z několika částí obehnaných zdmi, nádherných zahrad, izolovaných panství pro rozsáhlou královskou rodinu a konečně z Vnitřního paláce – velkého kamenného bonbónu, který už celé generace slouží jako sídlo králů Červené marky. Stavbu zdobí bezpočet překvapivě živých mramorových sousoší vytesaných s mistrovským umem milánských kameníků, a kdyby vám nechybělo odhodlání, nejspíš byste ze stěn seškrabali tolik zlata, že byste nakonec byli bohatší než samotný Kroisos. Moje babička palác vášnivě nenávidí. Byla by šťastnější za patnáct metrů tlustou žulovou hradbu poseutou nabodnutými hlavami svých nepřátel.

I při návštěvě toho nejdekadentnějšího z paláců ale musíte dodržovat jistý protokol. Vklouzl jsem dovnitř Branou ranhojičů a nezapomněl jsem hodit stříbrnou minci strážnému.

„Zase ti přidělili ranní službu, Melichare.“ Dal jsem si záležet na tom, abych si pamatoval jména strážných. Pořád jsem pro ně byl hrdinou Aralského průsmyku a mít dveřníky na své straně se vyplácí zvlášť tehdy, když se váš život skládá z husté pavučiny lží jako ten můj.

„To jo, principi Jale. Říká se, že ty, co pracujou nejlíp, dřou jak koně.“

„To je pravda pravdoucí.“ Neměl jsem ponětí, o čem to mluví,

ale můj pokrytecký smích je ještě lepší než ten skutečný a tajemství oblíbenosti spočívá v tom, umět se veselit se služebnictvem.

„Popoženu jednoho z těch líných parchantů, aby tě přišel vystrýdat.“ Kývl jsem směrem k záři z luceren prosvítajícími mezi škvírami ve dveřích strážnice a pak jsem se vydal k bráně, kterou mi Melichar zatím otevřel.

Jakmile jsem byl uvnitř, zamířil jsem přímo do Římského sálu. Můj otec byl královním třetím synem a do stavby vložil spoustu peněz; byla to palácová konstrukce ve vatikánském stylu postavená kdysi dávno papežskými řemeslníky pro kardinála Parášeka. Babička neměla na Ježíše ani jeho kříž moc času, přestože během ceremonií odříkávala posvátná slova a tvářila se, že je myslí vážně. Na Řím a současnou papežku neměla čas vůbec žádný – a její Eminenci přezdívala Svatá kráva.

Jsem poslední ze tří bratrů, takže na mě zbylo třikrát nic. Komnata v Římském sále a nikým nechtěný úřad v Severní armádě, který mi nevynesl ani jezdeckou hodnost, protože u podělané severní hranice je na koně moc kopcovitý terén.

Scorron tam sice jízdu rozestavil, ale babička nazvala jejich ztvrzelost selháním, kterého by měla armáda Marky využít, ne ho pošetile následovat. Ženské a válka nejdou dohromady, to říkám pořád. Jsem jako dělaný na to, abych cválal v plné zbroji na bílém koni a lámal srdce vznešených dam při rytířských turnajích. Ale ne, ta stará čarodějnice mě místo toho poslala na sever, kde jsem se musel plazit po horách a neustále se strachovat, že mi jeden z těch venkovanů podřízne krk.

Vstoupil jsem do Sálu – vlastně jich byla celá řada, honosné přijímací pokoje a salonky s ložnicí, taneční síň, kuchyně, stáje a na druhém podlaží zástup ložnic – východními dveřmi určenými pro služky, kuchtíky a jim podobné. Na strážci seděl Tlustý Ned. Halapartnu měl opřenou o stěnu.

„Nede!“

„Mladý pán Jal!“ S trhnutím se probudil a skoro se na židli převrátil. Tlustý Ned mlčel jako hrob a o mých výletech se alespoň od něj nikdo nedozvěděl. Znal mě už jako malého fracka, který trápil mladší prince a princezny a podlézal těm větším,

kteří byli dost velcí na to, aby ho ochránili. Tenkrát býval tlustý. Teď, když se blížily jeho poslední dny a Smrtka si na něj pomalu brousila kosu, z něj sice visela kůže, ale jméno už mu zůstalo. Ve jméně je síla. „Princ“ mi zatím sloužilo velmi dobře – za podobné slovo se můžete skrýt, když přijdou problémy, a „Jalan“ v sobě nese ozvěnu Krále Jalana z Červené marky, Císařovy pěsti, z dob, kdy tento úřad ještě existoval. Titul a jméno, jako je Jalan, kolem sebe mají jistou auru; je dost silná na to, aby lidé zaváhali a zakolísali – a já něco takového potřebuju jako sůl.

Chybělo málo a úspěšně bych zmizel ve svých komnatách.

„Jalane Kendete!“

Zastavil jsem se dva kroky od balkónu vedoucího do mého pokoje, špičky prstů na půl cesty k dalšímu kroku, zuté boty v rukou. Nic jsem neřekl. Biskup občas prostě jen zahřímal mé jméno, když přišel na nějakou neplechu, ať už mě viděl nebo ne. Často jsem ji měl na svědomí skutečně já. Teď se však díval přímo na mě.

„Vidím tě, Jalane Kendete. Plížíš se do svého doupěte, kroky černé od hříchu. Okamžitě slez a pojď sem!“

Obrátil jsem se s omluvným úsměvem na tváři. Členy církve těší, když se cítíte provinile, a často jim vůbec nezáleží na tom, co vaše pocity způsobilo. Mě tentokrát mrzelo, že jsem se nechal chytit.

„Taky vám přeju krásné ráno, excellence.“ Schoval jsem boty za zády a kráčel jsem k němu, jako bych to měl v úmyslu celou dobu.

„Jeho Eminence mi nařídila, abych tebe a tvé bratry přivedl do trůnního sálu nejpozději s druhým zazvoněním.“ Biskup James se na mě mračil, tváře porostlé šedým strništěm, jako by i jeho vyhnali z postele v nerozumnou hodinu. Z lože ho však nejspíš nevykopala pěkně tvarovaná nožka Lisy DeVeerové.

„To nařídil otec?“ Minulou noc u večeře o ničem takovém nemluvil. Kardinál, tedy můj otec, navíc zásadně nevstával před polednem, ať už měla svatá kniha na lenost jakýkoliv názor. Je jedním ze smrtelných hříchů, ale já z vlastní zkušenosti vím, že chtíč vás dostane do mnohem větších problémů. Lenost je pro hřeškem jen tehdy, když vás někdo honí.

„Nařízení přišlo od královny.“ Biskup se zamračil o něco víc. Nejraději by veškeré rozkazy připisoval otci, který byl nejvyšším, třebaže nejméně nadšeným představeným církve v Červené marce. Babička jednou řekla, že měla chuť nasadit kardinálský klobok prvnímu oslu, který by jí přišel do cesty, ale otec stál blíž a zároveň se dalo čekat, že bude povolnější. „Martus a Darin už jsou na cestě.“

Pokrčil jsem rameny. „Taky tu byli dřív než já.“ To, že se narodili dřív, jsem svým starším bratrům nikdy neodpustil. Zastavil jsem se před ním na délku paže, protože biskup miloval pohlavkovat zbloudilé prince, aby jim vytloukl hřích z hlavy, a chystal jsem se vyjít nahoru do svých komnat. „Převléknu se.“

„Půjdeš hned! Do druhého zazvonění zbývá pár okamžiků a tvoje fintění pokaždé zabere alespoň hodinu.“

Rád bych se hádal, ale tentokrát měl ten starý hlupák pravdu. Taky jsem věděl, že nechat královnu čekat se nevyplácí. Potlačil jsem úšklebek a rychle kolem něj prošel. Byl jsem oblečen do stejných šatů, které jsem měl na sobě při svých nočních eskapádách, a přestože byly dostatečně elegantní, skládaný samet při mém ranním útěku nedopadl nejlépe. Muselo to však stačit. Babička by tak jako tak nejraději viděla svůj potěr bojovat a cedit krev, takže nějaká ta blátivá skvrna mohla jen zvýšit její mínění o mé osobě, které bylo nevalné.

3

Do trůnního sálu jsem přišel pozdě. Ozvěna druhého zvonění už odumírala v dáli, když jsem dorazil k obrovským bronzovým dveřím skutečně nevídaných rozměrů, které ukradl jeden z mých krvelačných vzdálených příbuzných z nějakého ještě honosnějšího paláce. Strážce se na mě podívaly jako na ptačí trus, který nezván prolétl vysokým oknem a přistál jim s plesknutím u nohou.

„Princ Jalan.“ Zašermoval jsem rukama, abych je trochu popohnal. „Možná jste o mně slyšeli? *Jsem pozvaný.*“

Aniž by cokoliv řekl, největší z nich, obr v kroužkové košili z rudého bronzu a přilbici zdobené purpurovým peřím, otevřel levé křídlo dveří a vpustil mě dovnitř. Mé vojenské tažení s cílem spřátelit se s každým strážným v paláci dosud nedosáhlo do řad babiččiných vybraných mužů: měli o sobě moc velké mínění a taky jim platili příliš dobře na to, aby je ohromila moje strojená velkorysost. Taky je na mě někdo nejspíš už předem upozornil.

Vplížil jsem se dovnitř, aniž by mě kdokoliv uvedl, a pospíšil jsem si po široké mramorové podlaze, která s každým mým krokem vydala tupé zadunění. Trůnní sál se mi nikdy nelíbil. Ne kvůli jeho velikášství otisknutému do bezpočtu lomených oblouků, ani kvůli dějinám, které vězely mezi strohými kameny a zíraly na vás z každé stěny, ale protože v něm nebyly žádné únikové cesty. Strážce, strážce a ještě jednou strážce a k tomu pronikavý pohled tě šílené babizny, která prý byla mou babičkou.

Vydal jsem se směrem ke svým devíti sourozencům a bratran-
cům. Zdálo se, že tuhle audienci uspořádali výhradně pro krá-
lovská vnoučata: devět mladých princů a jedna jediná princezna
Červené marky. Podle práva jsem měl být desátý v pořadí v ná-
slednictví na trůn po mých dvou strýcích, jejich synech, mém otci
a starších bratrech, ale ta stará čarodějnice, která trůn zahřívala
už dobrých čtyřicet let, měla o následnictví vlastní představu.
Sestřenka Serah, které do osmnáctých narozenin chyběl celý mě-
síc, a která neměla ani za mák toho, co z ženy dělá princeznu, by-
la královniným miláčkem. Nebudu lhát – Serah měla víc než dost
ženských vlastností, které přinutí muže hodit rozum za hlavu, a já
bych milerád ignoroval obecný názor na to, co spolu bratrance
a sestřenice mají a nemají dělat. Popravdě řečeno jsem se ho po-
kusil ignorovat hned několikrát, ale Serah vládla zákeřným pra-
vým hákem a schopností nakopnout muže do jeho nejcitlivějších
míst. Dnes přišla ve světle hnědém jezdeckém oblečku, který se
hodil spíš na lov než ke dvoru, ale musel jsem uznat, že jí to v něm
zatraceně sluší. Prosmýkl jsem se kolem ní a lokty si proklestil
cestu mezi své bratry, kteří stáli v přední části skupiny. Jsem
celkem velký chlapík, dost vysoký na to, aby si toho lidé všimli,
ale vedle Marta a Darina stávám nerad. Vypadám proti nim malý,
a protože jsme si podobní – stejné tmavě zlatavé vlasy a oříškově
hnědé oči – všichni o mně mluví jako o tom „maličkém“. To se
mi nelíbí. Teď jsem byl ale rád, že mě přehlédnou. Neznepoko-
jovala mě trůnní síň ani babiččin nesouhlasný pohled. Mohla za
ta žena se slepým okem. Děsila mě k smrti.

Prvně jsem ji spatřil při svých pátých narozeninách, na svůj
svátek, když mě přivedli před královský trůn. Martus a Darin šli
vedle mě navlečení do svých nejlepších svátečních šatů, otec měl
na sobě kardinálský klobouk a byl střízlivý, přestože bylo dlouho
po poledni, matka byla oděná do perel a hedvábí a kolem se
motalo hejno duchovních hodnostářů a dvorních dam. Červená
královna se na trůnu předklonila, mocným hlasem zahřímala
něco o dědečkovi jejího dědečka Janovi, Císařově pěsti, ale já
nic z toho neslyšel – viděl jsem totiž *ji*. Prastarou ženu, tak starou,
že se mi z pohledu na ni zvedal žaludek. Krčila se ve stínu vrha-

ném trůnem, hrbila se tak, že byste ji vůbec neviděli, kdybyste se dívali z druhé strany. Její tvář připomínala papír, který někdo namočil ve vodě, a potom ho nechal uschnout, její rty byly jediná šedivá čára a měla ostré lící kosti. Oblečená byla do hadrů a cá-rů. V honosné trůnní síni jednoduše neměla co pohledávat: v porovnání se vším tím přepychem, strážemi oděnými v rudém bronzu a naporáděnou družinou, která se přišla podívat, jak přijímám své jméno, působila cize a nepatřičně. Babizna se ani nepohnula. Skoro by mohlo jít o hru světél – odhozený, zapomenutý plášť, přelud linií a stínů.

„...Jalane?“ Červená královna přerušila svou litanii otázkou.

Odpověděl jsem jí mlčením a donutil jsem se odtrhnout pohled od stvoření po jejím boku.

„Tedy?“ Babička zúžila oči do tenkých čárek a vpila se do mě pohledem.

Stále jsem neodpovídal. Martus mi dal takovou herdu loktem, že mi zavržala žebra. Nepomohlo to. Cítil jsem nutkání znovu se podívat na stařenu. Byla tam ještě? Pohnula se od chvíle, kdy jsem z ní spustil oči? Představoval jsem si, jak se asi pohybuje. Rychlá jako pavouk. Při tom pomýšlení se mi stáhl žaludek.

„Přijímáš závazek, který jsem ti uložila, dítě?“ zeptala se babička a pokoušela se být vlídná.

Pohledem jsem zalétl zpátky ke stařeně. Pořád tam byla, nepohnula se ani o píď a s tváří napůl odvrácenou upřeně hleděla na babičku. Jejím oka jsem si nejdřív nevšiml, ale teď jako by mi učarovalo. Jedna z koček v Sále měla taky takové. Bylo mléčně bílé. Skoro jako perla. Moje chuva říkala, že je slepé, ale mně se zdálo, že vidí mnohem víc než to druhé.

„Co je s tím klukem? Je snad prostoduchý?“ Babiččina nelibost zašuměla dvorem jako drobné vlnky a umlčela šelest hlasů kolem.

Nemohl jsem od ní odtrhnout oči. Stál jsem tam a potil jsem se. Měl jsem co dělat, abych se nepomočil. Byl jsem příliš vyděšený na to, abych promluvil, příliš vyděšený na to, abych lhal. Mohl jsem se jenom potit a zírat na tu babiznu.

Když se pohnula, skoro jsem zaječel a vzal nohy na ramena. Nakonec mi uniklo jen malé vykviknutí. „Copak vy – vy ji nevidíte?“

Stařena se pohnula. Nejdříve jen nepatrně, takže jste ji museli sledovat proti zdi, abyste se ujistili, že se vám to nezdálo. Potom zrychlila a pohybovala se plynule a sebejistě. Obrátila ke mně svou hrozivou tvář, jedno oko černé, druhé barvy mléka a perleti. Najednou bylo hrozné horko, jakoby náhle vzplály všechny krby světa a zahořely jasným, burácivým plamenem, vzňaly se jako jiskra za krásného letního dne, ohnivé jazyky šlehající zpoza železných mříží, jako by chtěly vtrhnout mezi nás.

Byla vysoká. Teď jsem to uviděl – byla shrbená, ale vysoká. A hubená, úplná kost a kůže.

„Copak vy ji nevidíte?“ Teď už jsem skoro ječel, ukazoval jsem na ni, zatímco se ke mně blížila šouravým krokem a natahovala ke mně svou bledou paži.

„Koho?“ Darin stál vedle mě. Bylo mu devět let a na podobné hlouposti byl už starý.

Chtěl jsem mu odpovědět, ale nedokázal jsem ze sebe vydat ani hlásku. Stařena se slepým okem položila svou papírovou ruku přes tu moji. Usmála se na mě, obličej se jí stáhl do odporného šklebu, jenž připomínal svíjející se červy. Usmála se a já se zhroutil k zemi.

Propadl jsem se na nějaké horké, slepé místo. Řekli mi, že jsem dostal záchvat, křeče. „Lepsie,“ pověděl lékař následujícího dne otci – prý šlo o chronický stav, ale záchvat už se u mě nikdy neopakoval, ani jednou jedinkrát za posledních skoro dvacet let. Víم jenom, že jsem padal, a myslím, že od té doby jsem se nezastavil.

Babička ztratila trpělivost a pojmenovala mě, zatímco jsem se svíjel a škubal sebou na podlaze. „Přived'te ho zpátky, až bude schopný promluvit.“

A to bylo všechno na příštích osm let. Znovu jsem do trůnního sálu vkročil, když mi bylo třináct, aby mě babičce ukázali před slavností Saturnálií během tuhé zimy v osmadesátém roce. Při té příležitosti, stejně jako všech dalších, jsem následoval příkladu ostatních a předstíral, že tam poloslepá stařena není. Třeba ji skutečně neviděli; Martus s Darinem jsou na předstírání moc tupí a k tomu mizerní lháři, a přesto nehnuli ani brvou, když pohlédli jejím směrem. Možná jsem jediný, kdo ji vidí, když klepe

prsty na rameno Červené královny. Jakmile víte, že byste neměli zírat, je těžké tomu předejít. Je to jako ženský výstřih – ňadra smáčknutá k sobě a vystavená na odív – a od vás se jako od prince očekává, že odvrátíte zrak. V případě stařenina slepého oka jsem se snažil ještě o něco víc a většinou se mi dařilo necivět, i když se na mě babička čas od času podivně podívala.

Tak či onak, dnes ráno, když jsem se potil ve včerejších šatech vyzdobených polovinou DeVeerovy zahrady, mi vůbec nevadilo, že stojím vmáčknutý mezi svými hromotluckými bratry a jsem „ten maličký“, kterého snadno přehlédnou. Abych byl upřímný, bez pozornosti Červené královny a její Tiché sestry jsem se mile rád obešel.

Stáli jsme ještě asi deset minut, většina z nás mlčela, několik princů zívalo anebo po mně vrhalo kyselé pohledy. Snažím se, aby mé dobrodružné patálie příliš nečeřily poklidné palácové vody. Není nejmoudřejší kálet tam, kde jíte, a kromě toho je těžké schovávat se za svou hodnost, když víte, že osoba naproti vám je taky princ. Přesto jsem svým bratrancům stejně za ta léta neposkytl moc důvodů, aby mě milovali.

Konečně vešla Červená královna. Její příchod se obešel bez ceremonií, ale po obou stranách ji obklopovaly stráže. Úleva byla jen dočasná – poloslepá stařena šla těsně za ní, a přestože jsem se bleskově odvrátil, všimla si, že se na ni dívám. Královna se usadila na trůně a strážní se rozestavili kolem zdí. Samojediný komoří – myslím, že se jmenoval Mantal Dreus – se celý nesvůj postavil mezi královské potomstvo a naši panovníci a síň se znovu ponořila do ticha.

Pozoroval jsem babičku a dával jsem si záležet, abych pohledem nezavadil o bledou, svažetlou ruku opírající se o trůn. Stálo mě to nemalé úsilí. Za ta léta jsem slyšel mnoho zvěstí o babiččině tajné rádkyni, staré, pološílené ženě držené v tajnosti – říkalo se jí Tichá sestra. Podle všeho jsem byl jediný, kdo věděl, že denno-denně stává po královnině boku. Pohledy druhých lidí jako by se jí vyhýbaly a já si přál, abych dokázal to samé. Červená královna si odkašlala. V místních hospodách se povídalo, že babička kdysi bývala krasavice, přestože děsivě vysoká. Skutečná lamačka srdcí,

ke které se sjížděli nápadníci ze všech koutů Roztříštěné říše i dalších království. Podle mě měla drsný, nemilosrdný obličej s ostře řezanými rysy; její kůže byla napnutá, jako by ji sežehli ohněm, a přesto plná vrásek jako pomačkaný pergamen. Muselo jí být alespoň sedmdesát let, ale nikdo by jí nehádal víc než padesát. Její tmavá hřívá, ve které byste nenašli jediný šedivý vlas, měla stále sytější rudý odstín, pokud na ni správně dopadlo světlo. Ať už bývala hezká nebo ne, stačil jediný pohled a vnitřnosti každého muže se rázem proměnily ve vodu. Nemilosrdný, chladný nezájem. Žádná koruna pro královnu válečniců, kdepak. Na sobě měla obrovské, temně šarlatové roucho, které ji skoro pohlcovalo, a na čele jí svítil tenoučký pruh zlata, dost silný na to, aby udržel její kadeře stažené z čela a přes temeno hlavy.

„Děti mých dětí.“ Babiččina slova byla natolik prodchnutá zklamáním, že jste skoro cítili, jak se po vás natahují, aby vás zardousily. Potřásla hlavou, jako bychom byli tragicky nevydařený pokus ve šlechtění koní. „Někteří z vás už prý dokonce plodí vlastní prince a princezny.“

„Ano, je t–“

„Další zahálčivé, množící se, rozvratné živly ve vašich řadách.“ Babička utnula oznámení bratrance Rolanda, ještě než se stačil nadechnout. Úsměv mu odumřel v těch jeho hloupých vousech, které si nechal narůst proto, aby lidé pojali alespoň podezření, že má nějakou bradu. „Blíží se temné časy a tento národ musí být jako pevnost. Čas dětství je u konce. V každém z vás koluje má krev, přestože velmi prořídla. A všichni budete vojáky v nadcházející válce.“

Martus si odfrkl, přestože si dal záležet, aby ho nikdo neslyšel. Byl přiřazen k těžké jízdě, předurčen k tomu, stát se generálmajstrem, velitelem elity Červené marky. Červená královna ovšem před pěti lety v záchvatu šílenství celou tuto elitní skupinu takřka zlikvidovala. Staletí tradice, cti a znamenitosti vzalo za své kvůli vrtochu jedné staré ženy. Teď z nás všech měli být vojáci, pěšáci vržení v chřtán bitvy: měli jsme kopat zákopy, donekonečna cvičit mechanickou taktiku, kterou by zvládl každý rolník, a prince nestavila nad vyprazdňovače nočníků.

„...většímu nepříteli. Je načase odložit stranou myšlenky na nesmyslné dobývání a soustředit se...“

Spolkl jsem svou nechuť, a když jsem vzhlédl, zjistil jsem, že babička pořád mluví o válce. Ne že by mi na cti nějak zvlášť záleželo. Všechny ty rytířské nesmysly vás tíží jako balvan a každý člověk, který má všech pět pohromadě, je stejně hodí za hlavu ve chvíli, kdy musí vzít nohy na ramena. Tady šlo ale o princip. Být v jednom ze tří jezdeckých oddílů, vysloužit si ostruhy, chovat v městských kasárnách párek válečných koní... takové bývalo právo mladých šlechticů už od nepaměti. Krucinál, já svou hodnost chtěl! Chtěl jsem chodit po důstojnických stájích, vyměňovat si přemrštěné historky kolem zakouřených stolů v Konarrfu, cválat po Králově cestě s barvami Červeného kopí nebo Železné podkovy, vystavovat na odiv dlouhé vlasy a hustý vous kavaleristy jedoucího na bujném oři. Být desátým v pořadí na královský trůn s sebou nese spoustu výhod – kupříkladu se dostanete do nemalého počtu ložnic – ale pokud si muž oblékne šarlatový plášť jezdců Červené marky a nohama obepne boky válečného koně, málokterá prvotřídní dáma neroztáhne ty svoje, když po ní hodí úsměvem.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se poloslepá stařena pohnula. S mým sněním byl rázem konec a všechny myšlenky na ježdění jakéhokoliv druhu se mi okamžitě vypařily z hlavy.

„...spálit mrtvé. Kremace bude povinná, pro šlechtyce i poddaného, a pokud Řím nebude souhlasit, může jít k čertu...“

Zase tohle. Ta stará sůva mlela o pohřebních rituálech už skoro rok. Jako by snad lidé v mém věku měli na něco podobného čas! Taky byla doslova posedlá námořnickými povídkami, duchařskými báchorkami z Potopených ostrovů, nesouvislým blábolním zablácených opilců z Kenských bažin. Už teď se mrtvoly pohřbívaly spoutané řetězy – takové plýtvání dobrým železem kvůli obyčejné pověřivosti – ale jí to nestačilo? Musely se pálit? No, tak z toho církve nadšená nebude. Zkřížilo by jí to plány se Soudným dnem, kdy prý všichni vstaneme z hrobů a půjdeme si pro jedno velké špinavé objetí. Ale vážně, koho to zajímalo? Sledoval jsem brzké ranní světlo vrhané na stěny vysoko nad mou

hlavou a pokoušel se vybavit si, jak vypadala Lisa, když jsem ji ráno opouštěl oděnou jen do světla a stínů.

Komoří udeřil holí o kamennou dlaždici a já s trhnutím vzhlédl zpátky. Popravdě řečeno jsem toho minulou noc moc nenaspal a měl jsem za sebou namáhavé ráno. Kdyby mě dva kroky od mých komnat neodchytil biskup, hověl bych si v bezpečí své ložnice až do odpoledne a v hlavě bych si přehrával lepší verzi snu, který babička neustále přerušovala.

„Přiveďte svědky!“ Komoří měl hlas, který by udělal nudnou záležitost i z pronášeného rozsudku smrti.

Dovnitř vstoupily čtyři strážé. Mezi sebou vedly vysokého zjizveného núbánského válečníka. Na nohách a zápěstích měl okovy spojené řetězem protaženým železným kruhem, který mu seděl kolem pasu. To vzbudilo můj zájem. Většinu svého mládí jsem strávil sázením v bojových jámách v Latinské čtvrti a svůj budoucí život jsem hodlal trávit v podobném duchu. Vždycky jsem si uměl užít dobrý zápas a patřičnou dávku krveprolití – samozřejmě za předpokladu, že jsem ten bitý a krvácející ubožák nebyl já. V Jámách Gordo, neboli Krvavých dírách, které ležely dole u Kupců, jste stáli dost blízko na to, aby vám na špičce boty občas přistála rudá krůpěj, a sázet se tam dalo jedna radost. V poslední době jsem dovnitř vodil vlastní zápasníky. Nejspíš šlo o kluky vykoupené z otrokářských lodí z Maroku. Žádný z nich nevydržel déle než dvě kola, ale i prohra může vynášet, když víte, na koho vsadit. Núbáncem však vypadal jako sázka na jistotu. Možná měl dokonce potenciál zbavit mě Maera Alla, který neustále naléhal, abych mu zaplatil za brandy, kterou jsem už stihl propít, a za děvky, které jsem ošoustal.

Za Núbáncem stál vyzábly míšenec, kterému chyběla polovina zubů, a kterého sem přivedli, aby přeložil černochovu hatmatilku. Komoří se zeptal na pár otázek a ten chlap odpověděl snůškou obvyklých nesmyslů o oživlých mrtvolách vstávajících z afrického písku, jenom je tentokrát povýšil na celé legie. Bezpochyby doufal, že ho čeká svoboda, pokud svůj příběh dostatečně vylepší. Šlo mu to pěkně, dokonce ke svému vyprávění nezapomněl přidat džina nebo dva, i když to nebyli ti obvyklí veselí chlapíci

v saténových kalhotách, kteří vám splní každé přání. Na konci jsem měl chuť zatleskat, ale z babiččina obličejů jsem poznal, že by to nebyl ten nejlepší nápad.

Pak přivedli ještě dva další odsouzence, kteří přišli s podobně šílenými historkami. První z nich byl korzár, snědý chlap s ušima potrhanýma v místech, kde mu z nich vyrvali zlaté náušnice. Mlel něco o lodích mrtvých, jejichž posádka tvoří utopenci. Slovan zase mluvil o kostlivcích vstávajících z travnatých mohyl. O dáv-
ných mrtvých oděných do šatů z bledého zlata a pohřebních předmětech z doby před věkem Stavitelů. Ani jeden z nich nebyl vhodným materiálem pro bojové jámy. Korzár vypadal šlachovitě a bezpochyby byl zvyklý na boj zblízka, ale na obou rukou mu chyběly prsty a navíc už nebyl nejmladší. Slovan byl sice velký chlap, jenže pomalý. Někteří lidé se vyznačují zvláštním druhem neohrabanosti, která je zřejmá z každého jejich pohybu. Znovu jsem začal fantazírovat o Lise. Potom o Lise a Miche. Nakonec o Lise, Miche a Sharal. Bylo to celkem zamotané. Jenže pak stráž-
že přivlekly čtvrtého a posledního „svědka“ a babička najednou měla veškerou mou pozornost. Stačilo se na něj podívat a bylo jasné, že Krvavé díry nebudou vědět, co je uhodilo. Konečně jsem našel svého šampióna!

Vězeň vkrácel dovnitř s hlavou vysoko vztyčenou. Čtyři strážní kolem něj vypadali jako trpaslíci. Sice už jsem viděl vyšší obry, ale moc jich nebylo. Potkával jsem svalnatější muže, ale zřídka-
kdy. Dokonce jsem několikrát v životě zahlédl rozložitějšího člověka, než byl tenhle chlap, ale taková setkání bych spočítal na prstech jedné ruky. A tenhle Seveřan se nesl jako skutečný válečník. Na boj mě možná dvakrát neužije, ale na skvělé bojovníky mám čich. Vrazil dovnitř jako vražda, a když ho trhnutím přinutili, aby se před komořím zastavil, zavrčel. *Zavrčel*. Skoro už jsem počítal zlaťáky, které mi spadnou do klína, až tohohle zabijáka dostanu do arény!

„Snorri ver Snagason, vykoupený z otrokářské lodi *Heddod*.“ I komoří o krok ustoupil a držel svou hůl obezřetně mezi sebou a vězněm, zatímco předčítal své poznámky. „Prodaný v rámci obchodní výměny, která se uskutečnila v Hardangerském fjor-

du.“ Přešel prstem až na konec pergamenu a zamračil se. „Popiš události, o kterých jsi pověděl našemu prostředníkovi.“

Neměl jsem ani ponětí, kde leží nějaký Hardanger, ale očividně tam měli drsnou výchovu. Otrokáři muži ostříhali skoro všechny vlasy, ale zbytek jeho husté kštice byl tak černý, že měl skoro modrý odstín. Vždycky jsem si myslel, že severané jsou plavovlasí. Kolem krku a ramen byl každopádně pořádně červený, což nasvědčovalo tomu, že ostré slunce mu moc neprospívá. Spálenou kůži přetínal bezpočet stop po ranách bičem, které musely svědit jako čert! Ale bojové jámy byly neustále ponořené do stínu, takže bylo jisté, že minimálně tuhle část mých plánů ocení.

„Mluv, člověče.“ Babička promluvila přímo k obrovi. Udělal dojem dokonce i na ni.

Snorri upřel oči na Červenou královnu a věnoval jí vražedný pohled. Měl bledě modré oči. Alespoň ty vypovídaly o jeho původu, stejně jako zbytky kožešin a tuleních kůží a taky severské runy, které měl vytetované na ruku černomodrým inkoustem. Kromě nich mu paže zdobily i nějaké nápisy; vypadalo to na pohanské písmo, sem tam přerušované vyobrazením kladiva nebo sekery.

Babička otevřela ústa, aby znovu promluvila, ale Severan ji předběhl a ukradl tak napětí panující v sále pro svá vlastní slova.

„Sever jsem opustil z Hardangeru, ale ten není mým domovem. V Hardangeru jsou tiché vody, zelené stráně, kozy a višňové sady. Lidé, kteří tam žijí, nejsou pravými dětmi Severu.“

Mluvil hlubokým hlasem se slabým přízvukem, který se jemně otíral o každé jeho slovo, takže bylo jasné, že mužova rodná řeč bude nějaký jiný jazyk. Mluvil k celé síni, ale oči držel upřené na královnu. Svůj příběh vypověděl s řečnickým umem. Slyšel jsem, že na Severu je noc, která trvá tři měsíce. Takové noci rodí prvotřídní vypravěče.

„Můj domov byl v Uuliskindu, na vzdáleném konci Trpkého ledu. Svůj příběh vám vyprávím proto, že to místo a doba jsou pryč a žijí jenom ve vzpomínkách. Nechci jim dát smysl anebo život, ale vložím je do vašich, aby se pro vás staly skutečnými, abyste zavítali mezi undorethské, děti Kladiva, a poslechli si vyprávění o jejich posledním vzdoru.“

Nevím, jak to udělal, ale když promluvil, bylo to jako by utkal kouzelnou přízi. Chloupky na mých pažích se vztyčily, a ať mě vezme čert, jestli jsem v tu ránu nechtěl být Vikingem máchajícím sekerou v dlouhém člunu, který vplouvá do uuliskského fjordu a přídí rozráží tenký jarní led.

Ta pošetilsto mě opouštěla pokaždé, když se odmlčel, aby se nadechl, a já se považoval za velmi šťastného, že mohu žít v teple a bezpečí Červené marky. A přesto – když mluvil, srdce Vikinga bilo v hrudi všech přítomných posluchačů, nejen té mojí.

„Severně od Uuliskindu, za Jarlsonskou vrchovinou, začíná skutečný led. Když vrcholí léto, ustoupí o jednu až tři míle, ale zanedlouho už se na krajinu kolem vás díváte z vysoké ledové pokrývky, která nikdy nerozmrzá a je prastará, plná záhybů a puklin. Undorethští se tam vydávají jen tehdy, když chtějí obchodovat s Inuity; to je lid, který žije ve sněhu a na mořském ledě loví tuleně. Inuité nejsou jako ostatní lidé. Jsou zašití ve svých tuleních kožešinách a jedí tuk velryb. Jsou... jiní.

Inuité nabízejí mroží kly, oleje vylisované z rybího tuku, zuby velkých žraloků, tlapy bílého medvěda a kožešiny. Také slonovinu zpracovanou do hřebínků a hřebenů a do podobenek pravých duchů ledu.“

Když se babička náhle vmísila do ubíhajícího příběhu, zněla jako vřískající vrána snažící se přehlušit libou melodií. I tak jsem ji musel obdivovat za to, že v sobě dokázala najít vůli promluvit – já sám jsem zapomněl dokonce i na to, že stojím v trůnním sále, bolí mě nohy a únavou se můžu uzívat. Kráčel jsem se Snorrim a měnil jsem kované železo a sůl za tuleně vyřezané z velrybích kostí.

„Mluv o mrtvých, Snagasone. Ať se tahle zahálčivá princátka naučí bát,“ řekla mu babička.

A právě tehdy jsem to spatřil. Seveřan se tam také podíval. Jediné nepatrné mrknutí směrem k poloslepé stařeně. Červená královna se radila s Tichou sestrou – to byla, jak mi postupem času došlo, obecně známá skutečnost. Jak už to s většinou „obecně známých skutečností“ bývá, je těžké donutit lidi, aby vám řekli, odkud ji mají, přestože na pravdivosti dané informace trvají

s nemalým zápalem. Obecně známou skutečností bylo například i to, že vévoda z Grastu spí s mladými chlapci. Tu fámu jsem rozhlásil poté, co mě zfackoval, když jsem učinil neslušný návrh jeho sestře – vlnadné holce, která byla neslušnosti plná. Ten nepěkný klep se uchytil a mně přinášelo nemalé potěšení obhajovat vévodovu čest pokaždé, když mi někdo zapáleně tvrdil, že to má od „důvěryhodného zdroje“! Bylo tedy všeobecně známou skutečností, že Grast ve svém hradě przní malé chlapečky a Červená královna v nejvyšší věži svého paláce praktikuje zakázané čarodějnictví za pomoci Tiché sestry – hroživé babice, která má na svědomí nejedno neštěstí v Říši a buď královně slouží, nebo ji má sama v hrsti. Nikdy jsem ale nepotkal nikoho, kdo by slepou ženu po babiččině boku skutečně viděl. Dokud tenhle divoký Severan nepohlédl jejím směrem.

Ať už ho přesvědčil Sestřin perleťový pohled anebo příkaz Červené královny, Snorri ver Snagason sklonil hlavu a promluvil o mrtvých.

„Po Jarlsonské vrchovině bloudí mrazivá smrt. Kolem se potácí skupiny mrtvol zčernalých mrazem, ztracených v hučení ledového větru. Prý s nimi putují mamuti, mrtvá zvířata osvobozená z ledových stěn a skalních útesů na severu, v nichž je uvěznil v dávných dobách, kdy Ódin poprvé vtiskl lidem slova. Jejich přesný počet neznáme, ale je jich mnoho.“

Jakmile se brány Niflheimu otevrou, aby vypustily zimu, a dech ledových obrů se přežene přes severské pláně, spolu s ním přicházejí i mrtví a berou do svých řad každého, kdo jim přijde do cesty. Někdy jsou to osamělí kupci nebo rybáři, které moře vyvrhlo na neznámý břeh. Jindy se dostanou na druhou stranu fjordu a uchvátí celé vesnice.“

Babička vstala ze svého trůnu a zástup rukou v železných rukavicích spočinul na jílcích meče. Věnovala trpký pohled svému potomstvu. „A jak se stalo, že tu přede mnou stojíš v řetězech, Snorri ver Snagason?“

„Mysleli jsme, že hrozba pochází ze Severu – z Vrchoviny a zemí Trpkého ledu.“ Zavrtěl hlavou. „Když loď s černými plachtami dorazily do Uulisku, byla nejhlubší noc. Pohybovaly se tiše.“

Spali jsme, naše hlídky upíraly oči k severu, zda neuvidí ledové mrtvé. Dobyvatelé přepluli Tiché moře a vpadli do Undorethu. Vtrhli mezi nás mužové z Potopených ostrovů. Někteří živí, jiní byli oživlé mrtvoly, které neschválila hniloba, a byli tam i další tvorové – pololidé z Bretaňských bažin, požírači mrtvých a ghúlové s otrávenými šipkami, které vysají z muže sílu, takže je bezbranný jako novorozeně.

Jejich lodím velel Sven Zlomené veslo. Sven a další z Hardassy. Nebýt jejich zrady, mužové z Potopených ostrovů by nikdy nedokázali doplout do Uulisku uprostřed noci. I během dne by ztratili nejednu loď.“ Snorri zařal obrovské ruce v pěst a na zádech se mu vyboulily svaly volající po vraždě. „Zlomené veslo dostal dvacet válečníků jako část svojí odměny. Vsadil nás do okovů a prodal nás v Hardangerském fjordu. Kupec, obchodník z Portských království, nás chtěl použít jako veslaře, abychom mu dopravili náklad na jih, a potom nás znovu prodat v Afrikánsku. Váš prostředník mě koupil v Kordobě, v Albuském přístavu.“

Vypadalo to, že babička ty příběhy shání, kde může – v Červené marce se otroctví nikdy nepěstovalo a já věděl, že s obchodováním s lidmi nesouhlasí.

„A ten zbytek?“ zeptala se a prošla kolem něj, dost daleko na to, aby na ni nedosáhl. Přišlo mi, že se naklonila směrem ke mně. „Ti, co nezajali, tví krajané?“

Snorri pohlédl na prázdný trůn, a potom přímo do očí poloslepe ženy. Promluvil skrz zařaté zuby. „Mnozí byli zabiti. Ležel jsem na sněhu s jedem v krvi a díval se, jak hejno ghúlů uchvátilo mou ženu. Potopení muži honili mé děti a já nemohl otočit hlavu, abych se podíval, zda se jim podařilo utéct. Ostrované se vrátili k lodím s rudými meči. Brali s sebou zajatce.“ Odmlčel se, potom se zamračil a zavrtěl hlavou. „Sven Zlomené veslo mi vyprávěl... příběhy. Zlomené veslo má jazyk zkroucený lží... ale říkal, že Ostrované shromažďují vězně, aby odkryli Trpký led. Je v něm uvězněná armáda Oláfa Rikesona. Zlomené veslo tvrdí, že Ostrované byli posláni, aby ji osvobodili.“

„Armáda?“ Babička teď stála skoro na dosah jeho ruky. Byla to strašlivá žena, vyšší než já – a to jsem měřil dobrých šest stop –

a nejspíš byla dost silná na to, aby mě zlomila přes koleno. „Kdo je to ten Rikeson?“

Seveřan nadzvedl obočí, jako by naznačoval, že každý panovník by měl být obeznámen s mrzkými dějinami té jeho ledové pustiny. „Oláf Rikeson pochodoval na sever prvního léta vlády císaře Orrina III. Ságy vypráví, že chtěl vyhnat obry z Jotenheimu, a proto si s sebou nesl klíč od jejich bran. Střídmější historie tvrdí, že jeho záměrem možná bylo připojit inuitský lid k Říši. Prameny se v každém případě shodnou, že s sebou měl přes tisíc mužů, možná dokonce deset tisíc.“ Snorri pokrčil rameny a odvrátil se od Tiché sestry zpátky k babičce. Byl statečnější než já – což tedy samo o sobě moc neznamenalo – protože já bych se k tomu stvoření zády neotočil. „Rikeson byl přesvědčený, že kráčí s Ódinovým požehnáním. Přesto ho zasáhl dech ledových obrů a jednoho letního dne každý z jeho válečníků zmrzl v místě, kde stál, a všechny pak pohltil snůh.

Zlomené veslo si myslel, že ti, které přivedli z Uuliskindu, tam nahoře vykopávají mrtvé a snaží se je osvobodit z věčného ledu.“

Babička přecházela před naším hloučkem. Martus, moje maličkost, Darin, bratránek Roland se svým pitomým plnovousem a pak Rotus, hubeňour s nakyslým výrazem, který byl ve třiceti pořád ještě svobodný a k tomu natvrdlý jako poleno. Byl přímo posedlý čtením – a ještě ke všemu dějin! Babička se u něj zastavila. I Rotus patřil mezi její oblíbence a byl třetí v následnickém pořadí, i když by trůn přeci jen asi předala své vnučce Serah, kdyby na to přišlo. „A proč to, Snagasone? Kdo jim zadal takový úkol?“ Její pohled se setkal s Rotovým, jako by právě on ocenil odpověď víc než kdokoliv z nás.

Obr se odmlčel. Seveřané jen tak nezblednou, ale přísahal bych, že on zesinal. „Mrtvý král, dámo.“

Jeden ze strážných se ho chystal srazit k zemi, přestože jsem nepoznal, zda to bylo za neuctivé oslovení královny anebo za to, že si odvážil začít s posměšnými, pošetilými historkami. Babička ho zastavila zvednutým prstem. „Mrtvý král.“ Pomalu ta slova zopakovala, jako by tím snad potvrzovala svůj názor. Možná toho krále zmínila už dřív, když jsem neposlouchal.

Samozřejmě jsem ty příběhy slyšel. Vyprávěly si je děti, když se chtěly navzájem postrašit při Dušičkách. Přijde si pro tebe Mrtvý král! Hůů, hůů, hůů. Nikoho jiného než děti ty povídačky neděsily. Nikdo s mlhavou představou o tom, jak daleko se nachází Potopené ostrovy a kolik království leží mezi nimi a námi, si nemohl dělat zvláštní starosti. I kdyby v těch příbězích bylo zrno pravdy, nedokázal jsem si představit, že by se nějaký vážený gentleman příliš rozrušil při představě tlupy pohanských nekromantů hrajících si s prastarými mrtvolami na jakémsi zapadlém pahorku, který ještě patřil ostrovním pánům. A i kdyby skutečně oživilí stovku rozpadajících se těl, vytáhli je z rakví a dali se s nimi na pochod, tak co? Deset obrněných koní by je beze ztrát smetlo za půl hodiny a jejich prohnilé oči by se ani nestačily rozkoukat.

Cítil jsem se unavený a nesvůj. Byl jsem nabručený, protože jsem musel celé ráno stát a poslouchat tyhle nesmysly. Kdybych byl opilý, možná bych své námitky vyslovil nahlas. Nejspíš bylo štěstím, že jsem byl při smyslech, protože z babiččina pohledu bych vystřízlivěl jedna radost.

Babička se otočila a ukázala na Seveřana. „Správně jsi to pověděl, Snorri ver Snagason. Nechť je ti tvá sekera průvodcem.“ Zamrkal jsem. Nejspíš šlo o nějaké severské rčení. „Odvedte ho,“ řekla a stráže ho odvedli pryč za hlasitého řinčení řetězů.

Ostatní princové si mezi sebou začali mumlat a já se rozzíval. Díval jsem se, jak obrovský Seveřan odchází, a doufal, že nás brzy propustí. I když mě moje postel volala líbezným hlasem, měl jsem se Snorrim ver Snagasonem velké plány a potřeboval jsem se ho rychle zmocnit.

Babička se vrátila na svůj trůn a byla potichu, dokud za dveřmi nezmizel i poslední vězeň.

„Věděli jste, že existuje brána do smrti?“ Červená královna nezvýšila hlas, a přesto zasvištěl vzduchem jako bič a přerušil naše tlachání. „Skutečná brána. Taková, na kterou si můžete sáhnout. A za ní se rozprostírají Země mrtvých.“ Přelétla nás pohledem. „Teď byste si měli položit důležitou otázku.“

Nikdo nepromluvil – neměl jsem ponětí, co tím myslí, a přesto jsem cítil pokušení odpovědět, abych věci urychlil. Nakonec jsem

to zavrhl, a tak se ticho táhlo, dokud si Rotus neodkašlal. „Kde?“ zeptal se.

„Špatně,“ babička naklonila hlavu na stranu. „Otázka zní: Proč? Proč existuje brána do smrti? Je to stejně důležité jako všechno ostatní, co jste tu dnes slyšeli.“ Podívala se na mě a já rychle obrátil svou pozornost ke svým nehtům. „Brána do smrti existuje, protože žijeme ve věku mýtů. Naši předkové žili ve světě neměnných zákonů. Časy se ale změnilly. Brána existuje, protože se o ní vypravují příběhy, protože během staletí o ní vznikl bezpočet mýtů a legend, je zapsaná v posvátných knihách a příběhy o ní se tradují pořád dokola. Ta brána existuje, protože jsme ji chtěli, svým způsobem jsme po ní toužili, možná jsme ji dokonce očekávali. Anebo obojí. Takový je důvod. Právě proto musíte věřit příběhům, které jste tu dnes slyšeli. Svět se mění, hýbe se nám pod nohama. Jsme ve válce, děti Červené marky, přestože to možná nevidíte, ani necítíte. Jsme ve válce proti všemu, co si dokážete představit, a naší jedinou zbraní je odvaha postavit se tomu tváří v tvář.“

To byl samozřejmě nesmysl. Poslední nedávná válka, do které byla Červená marka zapletená, byla ta se Scorronelem a během minulého roku postupně přešla ve vratké příměří... babička musela vycítit, že přichází i o ty nejnaivnější ze svých posluchačů, a rozhodla se změnit taktiku.

„Rotus se ptal ‚kde‘, ale já vím, kde se brána nachází. Zároveň vím, že se nedá otevřít.“ Znovu se zvedla z trůnu. „Co taková brána potřebuje?“

„Klíč?“ navrhla Serah, která byla vždycky připravená tu starou babiznu potěšit.

„Ano. Klíč.“ Královna se na svou chráničnici usmála. „Nejeden by po takovém klíči toužil. Je to nebezpečná věc, ale raději ať ji máme my než naši nepřátelé. Brzy pro vás budu mít úkoly: pro některé to bude znamenat výpravu, pro jiné otázky žádající odpověď nebo lekci. Dejte si záležet, abyste se svých úkolů zhostili se ctí. Posloužíte tím mně i sobě, a co je nejdůležitější – prokážete službu celé Říši.“

Vyměnili jsme si mezi sebou zmatené pohledy, ozvalo se nějaké

breptání: „Co s tím má Červená marka společného?“ Možná to byl Martus.

„To stačí!“ Babička tleskla dlaněmi o sebe a propustila nás. „Běžte. Vraťte se do svých přepychových komnat a ke svým pohodlným zvykům a privilegiím a užívejte jich, dokud můžete. Anebo – pokud ve vašich žilách skutečně koluje moje krev – zvažte má slova a zachovejte se podle nich. Toto jsou poslední dny. Všechny naše životy spějí do jediného společného bodu a času, vzdáleného nemnoho mil či let od této síně. Jde o bod v našich dějinách, kdy nás císař buď zachrání, anebo odsoudí k zániku. Jediné, co můžeme dělat, je koupit mu čas, který potřebuje – a za to bude třeba zaplatit krví.“

Konečně! Pospíšil jsem si ven spolu s ostatními a držel krok se sestřenkou Serah. „Tak to bychom měli. Té staré sůvě vážně přeskočilo. Prý císař!“ Zasmál jsem se a věnoval jsem jí zářivý úsměv úspěšného kavaleristy. „Dokonce ani babička není dost stará na to, aby pamatovala posledního císaře.“

Serah mě uzemnila znechuceným pohledem. „Poslouchal jsi vůbec, co říkala?“ Potom odkráčela a nechala mě tam stát vmáčknutého mezi Marta a Darina, kteří mě skoro rozdrtili, když procházeli kolem.

4

Z trůnního sálu jsem doběhl do velké chodby, a zatímco zbytek mojí rodiny zatočil vpravo, já se vydal opačným směrem. Brnění, sochy, obrazy, přehlídka mečů vyvěšených na stěnách, to všechno se míhalo kolem, když jsem běžel, co mi síly stačily. Moje zablácené boty dusaly po dlouhém, ručně šitém koberci, který musel stát celé jmění: šlo o drahé hedvábí utkané do složitých vzorců v induském stylu. Na jeho konci jsem zahnul za roh a rozběhl se po hlavní chodbě křídla pro hosty, ve kterém byl bezpočet pokojů připravených k okamžitému použití v případě vznešené návštěvy.

„Jdi mi *sakra* z cesty!“ Nějaký starý sluha se vymotal ze dveří a připleťl se mi do cesty. Byl to jeden ze sloužících mého otce – Robin, starý, šedivý mrzák, který se tu v jednom kuse šoural a motal se všem pod nohama. Proletěl jsem kolem něj – jen bůh ví, proč tu vydržujeme takové pijavice – a rozběhl se napříč širokou chodbou.

Dvakrát jsem vzbudil pozornost stráží, které vyhlédly ze svých altánků; jeden za mnou dokonce výhružně zařval, dokud nedošel k závěru, že budu spíš osel než nájemný vrah. U druhých dveří od konce chodby jsem prudce zastavil a vstoupil do Zeleného pokoje. Odhadoval jsem, že bude prázdný. Místnost vyzdobená v rustikálním stylu s postelí s nebesy, jejíž sloupy byly vyřezané do tvaru rozložitých dubů, zela skutečně prázdnotou a byla plná

bílého povlečení. Prošel jsem kolem postele, na níž jsem kdysi strávil několik velmi příjemných nocí ve společnosti snědé komtesy z nejjihnějších koutů Říma, a zavřel jsem okenice. Od okna přes balkon se táhlo sloupkové zábradlí, které pokračovalo až na špičatou střechu královských stájí; stavby, jež by zahanbila jakékoliv panství na Králově cestě.

Aby bylo jasno, vím, jak správně dopadnout, ale pád ze střechy stájí by zabil i čínského akrobata. Proto jsem se po kamenném okapovém žlabu rozběhl pečlivě vyváženou rychlostí, která odpovídala mé touze nezřítit se do chřtánu smrti a zároveň nezhytnout ostřím Maera Alla nebo jednoho z jeho nohsledů. Ten obrovitý Seveřan by mě z mých dluhů nejspíš vysekal úplně, pokud by se mi podařilo zajistit si jeho služby a správně vsadit. Ksaku, kdyby v něm lidi viděli to co já a odmítli mi dát dobrý kurz, prostě bych mu jen podstrčil vývar z pryskyřníku a vsadil bych proti němu.

Na vzdáleném konci stájí stojí dva korintské sloupy, které podpírají prastarou vinnou révu – nebo možná ona podpírá je. V každém případě je to místo, po kterém se dá dobře sešplhat na zem – zvlášť pokud je lezec zručný nebo zoufalý. Posledních deset stop jsem sklouzl, pohmoždil si patu a kousl se do jazyka, ale pak už jsem pelášil směrem k Bitevní bráně, plivaje krev.

Když jsem dorazil, nemohl jsem popadnout dech a musel jsem se rukama opřít o kolena. Chvilí jsem supěl a vyfukoval vzduch, než jsem byl schopný zhodnotit situaci.

Dva strážní mě pozorovali s nepokrytou zvědavostí. První byl starý násoska známý jako Dvojkař a druhý nějaký mladík, kterého jsem nepoznával.

„Dvojkaři!“ Narovnal jsem se a zvedl jsem ruku na pozdrav. „Do jakého žaláře odvádějí královniny vězňe?“ Určitě to budou válečné cely na vrcholu Marsailské tvrze. Možná to byli otroci, ale toho Seveřana by nikdy nedali dohromady s běžnou chamradí. I tak jsem se zeptal. Vždycky je lepší začít snadnou otázkou, která vašeho člověka uklidní.

„Pro tu chášku žádný cely nejsou.“ Dvojkař si chtěl odplivnout, ale potom si to rozmyslel a plivanec s hlasitým mlasknutím spolkl.

„Cože?“ Přece je nenechá popravit?! To by byl zločin – taková škoda, takové plýtvání!

„Prej je pustěj. Tak sem to aspoň slyšel.“ Dvojkař nad tou nehorázností zavrtěl hlavou, až se mu zatřásla sanice. „Má sem přijít Kontaf a vyřídit to s nima.“ Pokývl směrem k náměstí a opravdu – Kontaf, oděný do svého úředního roucha, metelil směrem k nám jako šváb s nadutostí typickou pro malé funkcionáře. Z vysokého mřížovaného okna nad Bitevní branou jsem zaslechl vzdálené řinčení řetězů, které se rychle blížilo.

„Krucinál.“ Mrkl jsem od brány k podkomořímú a zase zpátky. „Zdrž je tam, Dvojkaři,“ nakázal jsem mu. „Nic jim neříkej. Ani slovíčko. Nebudeš toho litovat. Ani tvůj přítel.“ A s těmi slovy jsem se rozběhl k Ameralu Kontafovi z domu Mecerů.

Potkali jsme se uprostřed náměstí, kde starodávné sluneční hodiny a ranní stíny zvěstovaly přesný denní čas. Kamenné dlaždice se už začínaly rozpalovat a nad vrcholky střech zasvitl první příslib skutečného dne.

„Amerale!“ rozpráhl jsem bodře paže, jako by šlo o dávného přítele.

„Princ Jalan.“ Schoval hlavu mezi ramena, jako by mě chtěl vytěsnit ze svého zorného pole. Jeho podezřívavost byla pochopitelná – jako malý kluk jsem mu do kapes strkal štíry.

„Ti otroci, které přivedli dnes ráno do trůnního sálu, aby nás pobavili... co se s nimi stalo, Amerale?“ Rychle jsem se mu postavil do cesty, zatímco on se mi snažil vyhnout. V masité pěsti svíral listinu s nařízením.

„Mám je zařadit do karavany směrem na Port Ismut s dokumenty zprošťujícími je všech druhů nevolnictví.“ Přestal se snažit se kolem mě protáhnout a povzdechl si. „Co chcete, princi Jalane?“

„Jen toho Seveřana.“ Usmál jsem se a mrknul na něj. „Je příliš nebezpečný na to, abyste ho jen tak pustili na svobodu. To by měl vědět každý. Babička mě posílá, abych si ho vzal na starost.“

Kontaf se na mě podíval, oči zúžené podezřením. „Žádné takové pokyny jsem nedostal.“

Musím říct, že mám velmi poctivý obličej. Lidé ho běžně nazývají odvážným a otevřeným. Je snadné mě mylně považovat za

hrdinu a s trochou snahy dokážu o své upřímnosti přesvědčit i toho největšího cynika. S lidmi, kteří mě znají, je to samozřejmě obtížnější. Mnohem obtížnější.

„Pojďte se mnou.“ Položil jsem mu ruku kolem ramen a naměřoval jsem ho k Bitevní bráně. Je lepší vést člověka tam, kam chtěl původně jít. Rozostří to hranici mezi tím, co chce on a co chcete vy.

„Červená královna mi dala svitek s rozkazem. Vlastě ho jen tak rychle načmárala na kousek pergamenu. Musím se ke své hanbě přiznat, že jsem ho po cestě sem někde vytrousil.“ Sundal jsem ruku z jeho ramene a odepnul jsem si zlatý náramek, který jsem měl na zápěstí – byla to věcička skládající se z tlustých článků zakončených na každém konci malým rubínem. „Bylo by velmi trapné, kdybych se musel vrátit a babičce přiznat, že jsem ho ztratil. Takové věci přítel určitě pochopí.“ Znovu jsem ho vzal kolem ramen, jako by mi záleželo jen na tom, aby bezpečně dosáhl svého cíle. Houpal jsem před ním řetízkem. „A vy *jsste* můj přítel, nebo ne, Amerale?“ Neupustil jsem řetízek do jeho kapsy, abych mu tím nepřipomněl škorpióny, a místo toho jsem ho vtiskl do jeho upoceně dlaně. Riskoval jsem, že si uvědomí, že je to červené sklo a velmi tence pozlacená ocel. Všechno, co mělo skutečnou cenu, jsem už dávno zastavil proti svým dluhům.

„Půjdete zpátky stejnou cestou, kterou jste přišel, a ten papír najdete, že ano?“ zeptal se Kontaf, pak se odmlčel a podíval se na řetěz ve své dlani. „A přinesete ho před západem slunce, abych ho mohl zanést do záznamů.“

„Samozřejmě.“ Upřímnost ze mě přímo sálala. Ještě trochu a spálila by nás oba na popel.

„Ten Seveřan je opravdu nebezpečný.“ Kontaf přikývl, jako by se snažil přesvědčit sám sebe. „Pohan uctívající falešné bohy. Přiznám se, že jsem byl sám překvapený, když ho osvobodili.“

„Jednoduše pochybení,“ přikývl jsem. „Které jsme teď napravili.“

Dvojkař před námi mezitím o něčem zapáleně diskutoval přes železnou mřížku ve dveřích vedle Bitevní brány. „Můžete pustit vězně. Už jsme na ně připravení!“

* * *

„Vypadáš nadmíru spokojený sám se sebou.“ Darin vkráčel do Vysoké síně, rozlehlé přepychové jídelny pojmenované ani ne tak podle vzosných stropů jako podle nadmořské výšky, ve které ležela. Rád jsem tu jedl právě kvůli tomu výhledu – bylo vidět na celý palácový komplex a skrz úzká okna také do velké vstupní síně v domě mého otce.

„Bažant, pstruh v marinádě, slepičí vejce.“ Pokynul jsem k pokrmům na stole přede mnou. „Proč bych neměl být spokojený? Posluž si.“ Darin byl vždycky povýšenecký a až příliš zvědavý, pokud šlo o moje aktivity, ale rozhodně nebyl tak prvotřídní osina v zadku jako Martus. A protože nebyl Martus, mohl jsem ho označit za svého „nejoblíbenějšího bratra“.

„Domus v poslední době hlásí, že se z kuchyně ztrácí nádobí.“ Darin si vzal vejce a sedl si s ním na opačnou stranu stolu.

„Zajímavé.“ Za tím byla určitě Julia, naše vrchní kuchařka. Měla oči jako rys a donášela majordomovi, ale jak se o tom dozvěděl Darin... „Nechám zmrskat pár kuchtíků a brzy bude po problému.“

„A jaké máš důkazy?“ Posolil si vajíčko a zakouzl se do něj.

„Důkazy můžou jít k čertu! Zmlátíme pár poskoků do krve a strach dostanou všichni. Tím to zhasne. Tak by to udělala babička. Tenké prsty se lehce zlomí, říká.“ Snažil jsem se předstírat opravdové rozhořčení. Byl jsem velmi nespůj a to mi pomohlo zabarvit mou reakci. S prodejem rodinného stříbra je tedy konec... i tahle studna příjmů vyschla. Alespoň jsem se mohl těšit z toho, že Seveřan na mě čeká v bezpečí Marsailovy věže. Viděl jsem ji z místa, kde jsem seděl – šlo o napůl zřícenou stavbu z kamene, která byla starší než zbytek paláce, zvrásněná a zmračená, a přesto zatvrzele odolávající plánům tuctu minulých panovníků na její stržení. Kolem jejího obvodu běžel jako pás kruh malých, důkladně zatarasených oken. Představil jsem si Snorriho ver Snagasona, jak stojí na podlaze své cely a dívá se z jednoho z nich. Příkážu, aby ho krmili červeným, jen lehce opečeným krvavým masem. Bojovníkům jde krev k duhu.

Civěl jsem z okna. Pozoroval jsem prastarou ruinu i nekonečné nebe rozprostírající se za ní; modrobílou oblohu, která byla neustále v pohybu, takže to vypadalo, že věž uhání vpřed, zatímco

mrazy zůstávají nehybné. Připomínala kamennou loď razící si cestu bílými zpěněnými vlnami.

„Co říkáš na všechny ty nesmysly dnes ráno?“

Zeptal jsem se, aniž bych čekal odpověď, protože jsem si myslel, že Darin už odešel.

„Myslím si, že pokud má babička obavy, měli bychom je mít taky,“ odvětil bratr.

„Brána do smrti? Mrtvoly? Nekromancie?“ Slupl jsem maso z bažantí kosti, bylo křehké a sklouzlo z ní jedna báseň. „Mám se snad bát?“ Položil jsem kost na stůl, odvrátil jsem pohled od okna a zešíroka se na něj usmál. „Myslíš, že to kuřátko vstane z mrtvých, aby se mi pomstilo?“ Hopsal jsem s kostí po stole.

„Slyšel jsi, co říkali ti muži...“

„Viděl jsi někdy oživlou mrtvolu? Zapomeň na vzdálené pouště a ledové pláně. Mluvíme o Červené marce. Viděl jsi tu někdy něco takového?“

Darin pokrčil rameny. „Babička říká, že alespoň jeden nenarozený do města vstoupil. A to nesmíme brát na lehkou váhu.“

„Kdože?“

„Ježíši! Copak tys vážně neposlouchal nic z toho, co říkala? Je to královna, abys věděl. Bylo by dobré, kdybys čas od času dával pozor.“

„Nenarozený?“ Ten výraz mi nic neříkal. Ani v nejmenším.

„Něco, co se narodilo do smrti, ne do života, pamatuješ?“ Darin nad mým nechápavým pohledem zavrtěl hlavou. „Zapomeň na to! A teď poslouchej. Otec tě dnes večer čeká v opeře. Neexistuje, abys přišel pozdě, opilý nebo rovnou obojí. A ne abys předstíral, že ti o tom nikdo neřekl.“

„V opeře? Dobrý bože, co jsem komu udělal?“ To bylo to poslední, co jsem teď potřeboval. Bandu tlustých zmalovaných idiotů kvílících tři hodiny jako na lesy.

„Prostě tam buď včas. Od kardinála se očekává, že čas od času přispěje na podobné události. A když už to udělá, je záhodno, aby se na nich objevila i jeho rodina. Jinak se dostaneme do řečí.“

Už už jsem otvíral ústa, abych zaprotestoval, když v tom jsem si uvědomil, že mezi pozvanými budou zajisté i DeVeerova děv-

čata, a také Fenella Maitus, dcera Orta Maita, která do města dorazila teprve nedávno a podle všech zpráv byla překrásná. Její otec byl tak bohatý, že bych možná zvažoval i sňatek, abych se dostal do jeho bezedných kapes. A pokud by se mi povedlo zařídít Snorriho premiéru v jámách ještě před začátkem večerního představení, nejspíš jsem se o přestávkách mohl těšit na nekonečný zástup otevřených šlechtických a obchodnickým peněženk. Všichni si budou chtít vsadit na novou krev. Jestli je na opeře něco dobrého, pak to, že při ní skutečně doceníte všechny ostatní druhy zábavy.

Takže jsem zavřel pusy a přikývl jsem. Darin odešel a v ústech stále přežvykoval vejce.

Ztratil jsem chuť k jídlu. Odstrčil jsem talíř. Neměl jsem co dělat, a tak jsem ze záhybů pláště vylovil svůj starý medailon a klepl jsem jím o stůl. Byla to levná věcicka z cínu a skla, která měla uvnitř matčinu podoběnku. Znovu jsem medailon zavřel. Naposledy mě viděla, když mi bylo sedm: potom umřela na dyzentérii. Říká se tomu dyzentérie, ale ve skutečnosti jde o prachspoustou úplavici. Zeslábnete, zachvátí vás horečka, a když konečně umřete, páchnete jako tchoř. To není zrovna skon hodný princezny nebo matky. Rychle jsem medailonek schoval, aniž bych ho otevřel. Bylo rozhodně lepší, že mě naposledy viděla jako sedmiletého a nemusela se dívat, co ze mě vyrostlo.

Než jsem opustil palác, vyzvedl jsem svůj doprovod – dva starší strážné, kteří měli dbát o mou bezpečnost a uchránit mou královskou kůži před případnou újmou. Šlo o štědrost ze strany mého otce. S těmi dvěma v patách jsem zaskočil do Červené síně, abych vyzvedl skupinku svých obvyklých kumpánů. Rousta a Lona Greyjary, bratrance prince ze Šípova, k nám poslali, aby tu „navázali vztahy“, což podle všeho znamenalo jíst naše nejlepší jídlo a prohánět služky. Pak tu byl Omar, sedmý syn kalifa z Liby a náramný společník, pokud šlo o sázky a hazard. Potkal jsem ho během svého krátkého a neslavného pobytu v Mathemě a on kalifa přesvědčil, aby ho poslal studovat na kontinent! S Omarem a bratry Greyjarovými jsme se vydali do křídla pro hosty, které

se nacházelo ve vnitřním paláci. Tam přebývali ti nejvýznamnější hodnostáři a komnaty tu měl i otec Barrase Jona, vídeňský velvyslanec na královském dvoře. Poslali jsme pro něj sluhu a Barras přišel coby dup, následován svým kumpánem a zároveň tělesným strážcem Rollem.

„Dokonalá noc na to se pořádně ožrat!“ zvolal Barras místo pozdravu, když scházel ze schodů. To říkal pokaždé.

„Na to budeme potřebovat víno!“ rozpřáhl jsem ruce.

Barras o krok ustoupil a ukázal na Rolla, který stál za ním a v ruce držel lahev úctyhodných rozměrů. „Dnes se prý u dvora odehrály velké události.“

„Setkání rodinného klanu,“ řekl jsem. Barras neustále pásl po horkých novinkách z královského paláce. Byl jsem si jistý, že polovinu kapesného má zajištěnou tím, že svého otce zásobuje klepy od dvora.

„Zase Modrá dáma a její hry?“ Hodil mi paži kolem ramen a nasměroval mě k Obecní bráně. Podle Barrase nešlo ve světě o nic jiného než o pletichaření jednoho národa proti druhému, o spiknutí, jak podrýt poslední zbytky vratkého míru, který v Roztříštěné říši ještě panoval.

„Ať se propadnu, jestli to vím.“ Teď, když s tím přišel, musel jsem přiznat, že se o Modré dámě skutečně mluvilo. Barras trval na tom, že moje babička a tahle domnělá čarodějnice bojují v tajné, soukromé válce, která trvá už celá desetiletí. Jestli měl pravdu, tak to musela být opravdu směšná šarvátka, protože jsem si absolutně ničeho nevšiml. Báchorky o Modré dámě mi připadaly stejně pochybné jako ty o hrstce takzvaných čarodějů, kteří prý strašili na západních dvorech. Kelem, Corion a tucet dalších: všichni do jednoho šarlatáni. Jen existence babiččiny Tiché sestry dávala těm povídačkám jistou důvěryhodnost... „Naposledy jsem slyšel, že naše přítelkyně v modrém poletuje z jednoho teutonského dvora na druhý. Nejspíš už ji pověsili za čarodějnictví.“

Barras zabručel. „Doufejme. Doufám, že není zpátky ve Scorronu, aby tam zase rozdmýchala tu svou titěrnou válku.“

V tom jsme byli zajedno. Mír dojednal Barrasův otec a byl na něj háklivý, jako by šlo o jeho druhorozeného syna. Já bych zase

raději obětoval blízkého příbuzného než tu mírovou dohodu. Ani za nic bych se nechtěl vrátit do hor a bojovat znovu se Scorryny.

Opustili jsme palác Vítěznou bránou. Byli jsme ve výtečné náladě; lahev s červeným wennithským šla z ruky do ruky a já zapáleně vyprávěl, jaké má výhody dvořit se sestrám.

Když jsme vešli na Náměstí hrdinů, víno mi zhořklo v ústech. Málem jsem se zadusil a upustil při tom lahev.

„Támhle! Vidíte ji?“ Kašlal jsem a vytíral si slzy z očí. Úplně jsem zapomněl na své zásady a ukázal přímo na starou, poloslepou ženu. Stála u paty velké sochy Posledního správce, který zadumaně seděl na svém malicherném trůnu.

„Koho?“ zeptal se Omar a mžoural směrem, kterým jsem ukazoval. Byla oděná do rozervaných šatů a z trochu jiného úhlu možná vypadala jako hadry rozvěšené na mrtvém keři. Třeba Omar viděl právě to.

„Málo nechybělo a bylo po ní!“ Barras mi sebral lahev chráněnou proutěným pouzdem. „Pojď k tatínkovi! Od teď se o tebe budu starat já, maličká!“ A začal ji chovat v náručí jako nemluvně.

Nikdo z nich ji neviděl. Ještě chvíli se na mě dívala a spalovala mě svým slepým okem. Potom se odvrátila a zmizela v davu valícím se směrem na Trentský trh. Hlouček mých kumpánů mě postrčil vpřed. Vykročil jsem, ale uvnitř mě šířal dávný strach.

Brzy po poledni jsme dorazili ke Krvavým dírám. Byl jsem nervózní a lil ze mě pot a nebylo to jen pod tíhou mé neveselé finanční situace nebo kvůli neobvyklému vedru, které dnes venku panovalo. Tichá sestra mě pokaždé vyvedla z míry a dnes jsem ji viděl víc, než by mi bylo milé. Neustále jsem se kolem sebe rozhlížel a napůl jsem čekal, že ji na rušné ulici znovu spatřím.

„Tak se pojďme podívat na toho tvého netvora!“ Lon Greyjar mě poplácával po rameni, čímž mě vytrhl z ponurého rozjímání a zároveň mě upozornil na to, že jsme právě dorazili ke Krvavým dírám. Usmál jsem se na něj a v duchu jsem přísahal, že toho malého parchanta oberu o poslední korunu. Na jeho způsobech bylo něco, co mi lezlo na nervy. Byl příliš kamarádský: hned se

k vám hrnul a sahal na vás, neustále se ve věcech nimral, jako by pochyboval o všem, co jste řekli, odmítal vám uvěřit dokonce i boty, které jste měli na nohou. Dobrá, mám ve zvyku lhát, jako když tiskne, ale to ještě neznamená, že si na mě jako bratranec nějakého bezvýznamného knížátka může dovolovat.

Než jsem došel ke dveřím, o krok jsem ustoupil a očima jsem přešel po vnějších stěnách stavby. Dřív tu bývala jatka, i když pře-pychová – jako by tehdejší král vyžadoval, aby i dobytek, který mu končil na stole, poráželi ve stavbách zahanbujících příbytky jeho nuzných rivalů.

Pokud nepočítáme dnešek, poloslepu stařenu jsem mimo trůnní síň zahlédl jenom jednu. Stála tehdy na Hřebíkové ulici poblíž jedné z větších far západní části města. Zrovna jsem opustil ta-neční sál nějakého velvyslance s jeho přitažlivou mladou manželkou – má romantická snažení mi ale vysloužila několik facek a já se chtěl na vzduchu trochu zchladit. Chystal jsem se zajít zpátky dovnitř a naposledy jsem se rozhlédl po ulici. Jazykem jsem opatrně zkoušel jeden ze zubů, abych se ujistil, že mi ho ta zatracená holka nevyrazila, když v tom jsem ji uviděl. Stála na druhém konci široké ulice – stařena strohá jako mosaz, v jedné ruce držela vědro, v druhé štětec, a na zdi fary malovala nějaké symboly. Ne na zahradní stěnu obrácenou do ulice, ale na zdi fary samotné – a nevšiml si jí jediný strážný nebo hlídací pes. Sledoval jsem ji a krev mi stýdla v žilách, jako by se v noční obloze objevila puklina, kterou závratnou rychlostí unikalo všechno teplo. Babizna očividně neměla naspěch, pomalu malovala jeden symbol za druhým. Barva vypadala v měsíčním světle jako krev – široké, černočerné tahy štětce, z nichž stékal bezpočet tmavých kapek, se spojovaly v okultní znaky, které jako by na sebe navíjely temná vlákna noci. Obtáčela jimi celou budovu, sprádala kolem ní malovanou smyčku, trpělivě, pomalu, ale vytrvale. V té chvíli jsem utekl zpátky dovnitř: stařeny a jejího vědra plného krve jsem se děsil o hodně víc než pádné ručky hraběnky Loren, případně jejích bratrů, které za mnou mohla poslat, aby chránili její čest. Všechn radostný pocit, který jsem za tu noc nashromáždil, byl ten tam a já jsem odešel domů.

Druhý den jsem zaslechl hlášení o strašlivém požáru, který zachvátil Hřebíkovou ulici. Celý dům shořel na popel, stejně jako lidé v něm. Do dnešního dne zeje to místo prázdnotou, protože tam nikdo nechce stavět. Zdi Krvavých děr byly díkybohu prázdné a nepokrývala je žádná okultní výzdoba, až na pár jmen dočasných milenců vyškrábaných tu a tam v místech, kde opěrný pilíř poskytl přístřeší pro podobný výtvar. Vynadal jsem si do bláznů a donutil jsem se jít dál.

Bratři Hrůzovi, kteří jámy provozovali, poslali dříve toho rána povoz, který měl Snorriho vyzvednout z Marsailské věže. Ve své zprávě, kterou jsem jim doručil, jsem velmi specificky nařizoval, aby mužově přepravě věnovali zvláštní pozornost. Dále jsem si vyžádal záruku v podobě tisíce královských korun v případě, že by se převoz z nějakého důvodu nezdařil a Seveřan nenastoupil do prvního kola zápasu v Rudé jámě.

Obklopen svými společníky jsem vešel do Krvavých děr. Okamžitě mě udeřil závan potu a kouře, stejně jako typický zápach a hluk. Ale ať se propadnu, jestli jsem to tam nemiloval. Šlechtici nastrojení v hedvábí přecházeli okolo arény, každý z nich jedinečný exemplář barev a rafinovanosti, obklopený nejbližšími kumpány a pak houfem příživníků, pouličních prodavačů, obchodníků s pivem či opiem a jiných drzounů. Opodál se motalo hejno malých darebů připravených pobíhat od jednoho šlechtice k druhému a vyřizovat zprávy, ústní i písemné. Zapisovači sázek, každý posvěcený a oficiálně schválený bratry Hrůzovými, stáli u svých stánků v rohu síně, kurzy vypsané bílou křídou, při ruce chlapce připravené vybírat a doručovat podle potřeby.

Půdorys stavby měl tvar velkého diamantu a čtyři hlavní jámy ležely v jeho cípech, vykládané červenými dlaždicemi. Šarlatová, Umbra, Okrová a Rudá. Všechny byly navlas stejné, dvacet stop hluboké, dvacet stop v průměru, ale Rudá byla první mezi sobě rovnými. Šlechtici proudili mezi těmito a méně významnými jámami, nakukovali dovnitř, probírali vystavované zápasníky a nabízené kurzy. Každá z děr byla obehnaná dřevěným zábradlím zasazeným do dřevěné fošny, která překrývala kamenné zdivo a zasahovala asi metr do jámy. Došel jsem do Rudé, následován

svými společníky, a naklonil se přes zábradlí, které mě tlačilo do břicha. Zezdola na mě zíral Snorri ver Snagason.

„Mám tu čerstvé maso!“ Zvedl jsem ruku a nespouštěl jsem oči ze svého stroje na peníze. „Kdo má chuť?“

Na zábradlí vedle mě přistály dvě malé, olivově hnědé ruce. „Já. Myslím, že mi dlužíte kousek nebo dva, princí Jalane.“

Do háje. „Maere, tak rád vás vidím.“ Musím si připsat k dobru, že se mi podařilo skrýt své zděšení a nepokálet se. Maeres Allus měl klidný, rozumný hlas písaře nebo vládného učitele. Výsledný dojem kazila skutečnost, že rád sledoval, jak jeho vymahači odřezávají lidem rty.

„Velký chlap,“ poznamenal Maeres.

„Ano.“ Zběsile jsem tékal očima kolem sebe a hledal své přátele. Všichni do jednoho, dokonce i ti dva staří veteráni, které mi přidělil otec, se vytratili směrem k Umbře a dovolili Maeru Alloví, aby se ke mně přiblížil bez varování. Jediný Omar měl tu slušnost, aby se tvářil provinile.

„Jak myslíte, že si povede proti šampionu lorda Grena, Norrasovi?“

Norras byl zkušený boxer, ale byl jsem si jistý, že ho Snorri rozbije na kaši. Viděl jsem Grenova zápasníka, jak stojí za zamřížovanými dveřmi na opačném konci arény než Snorri.

„Neměli bychom začít se soubojem? Stanovit kurz?“ Hodil jsem pohledem po Barrasovi a zavolal na něj. „Norras proti mému nováčkovi? Jaká tam máme čísla?“

Maeres položil svou měkkou ruku na mé rameno. „Se sázkami bude lepší počkat, až toho muže ozkoušíte, nemyslíte?“

„M-mohl by se zranit,“ vypravil jsem ze sebe. „Mám v plánu vydělat na něm pořádné peníze, Maere, a zaplatit vám i s úroky.“ Zabolet mě prst. Ten, který mi Maeres zlomil, když jsem se před dvěma měsíci pozdil v placení.

„Vyhovte mi,“ řekl. „Místo úroku. Pokryji všechny případné ztráty. Muž jako tento... mohl by mít hodnotu dobrých tří set zlatých korun.“

V tu chvíli jsem pochopil, o co mu jde. Tři stovky byla jen polovina toho, co jsem mu dlužil. Ten parchant chtěl, aby Snor-

riho zabili a on si udržel královské princátka na uzdě. Nezdálo se, že bych tu situaci mohl nějak obejít. S Maerem Allem se nediskutuje, rozhodně ne v případě, že mu dlužíte skoro tisíc zlatých a navíc jste v zápasnické aréně jeho bratranců. Maeres věděl, jak moc na mě může tlačit, ať už jsem z královského rodu nebo ne. Prohlédl mé žvanění a moc dobře viděl, co se za ním skrývá. Hlavou organizace, jakou vedl Maeres, se stanete jen tehdy, pokud dokážete brilantně posoudit lidskou povahu.

„Tři stovky, pokud nebude při dnešních sázkách schopen boje?“ Po otcově směšné opeře jsem se mohl propížit zpátky a vložit peníze do pořádného zápasení. Tyhle odpolední rozsvičky byly stejně zamýšlené jen jako přede hry určené k rozdmýchání zájmu a chutí sázejících.

Maeres neodpověděl, jen zatleskal rukama a stráže v jámě zvedly protější dveře. Ozval se zvuk železa škrábajícího o kámen, jak se řetězy s řinčením probudily k životu. Okolo stojící dav se navlal k zábradlí, přitahován divadlem, které se mělo co nevidět odehrát na dně jámy.

„Je obrovský!“

„Pěkný pořizek!“

„Norras mu zmaluje ciferník!“

„Norras ví, jak na to!“

Z klenuté chodby vyšel svalnatý Teuton s býčí šjíjí a plešatou hlavou, kterou neustále kroutil kolem dokola.

„Jenom pěsti, Seveřane!“ zavolal Maeres. „Jediný způsob, jak se dostat ven z jámy, je dodržovat pravidla.“

Norras zvedl obě ruce a sevřel je v pěst, jakoby chtěl pohanovi ukázat, jak se věci mají. Měl hbité nohy; rychle překonal vzdálenost, která ho dělila od protivníka, pohazuje přitom hlavou v krátkých, trhaných záškubech, které měly oponenta zmást a donutit ho k nepřesnému úderu. Lokty měl zvednuté jako pár zakrslých křídélek. Připomínal mi kuře. Velkou, svalnatou slepici s pěstmí u brady.

Bylo jasné, že se Snorri dokáže pořádně napřáhnout, takže Norras na nic nečekal a rychle se přiblížil. Měl ve zvyku pokaždé sklonit hlavu a nechat se udeřit do lebky. Chtěl jsem Snorriho

varovat. Byl jsem svědkem toho, jak si ne jeden protivník poranil pěst o Germánovu tvrdou palici. Ani jsem nestihl otevřít pusu. Norras sice vystřelil jako blesk, ale Snorri chytil jeho pěst do dlaně a sevřel ji. Pak trhl soupeřem směrem k sobě a loktem odrazil tvrdou ránu jeho levačky. Potom mu zabořil mocnou pěst přímo do obličeje, kotníky prstů zasáhl bradu a nos jako kladivo. Chlap letěl dobré dva metry, a když dopadl na zem, vypadal jako hadrová panenka. Z obličeje mu crčela krev smíšená se zuby a slizem z jeho rozpláclého nosu.

Na vteřinu se rozhostilo ticho a po něm následoval řev, který trhal uši. Radost rovnoměrně smíšená s pobouřením. Vzduchem létaly kousky pergamenu se sázkami a mince měnily majitele. V tuhle chvíli šlo výhradně o neoficiální sázky.

„Opravdu působivý kousek,“ pronesl Maeres nevzrušeně. Sledoval, jak dva muži táhnou Norrasovo bezvládné tělo skrz dvoukomorový ventil, který sloužil jako východ. Snorri je nechal dokončit jejich práci. Spočítal si, že šance na útek je nulová. Druhé železné dveře se daly zvednout pouze zvenčí a to jen tehdy, když byly ty první zavřené.

„Pošlete tam Ootanu.“ Maeres zásadně nezvyšoval hlas, a přesto ho bylo v tom lomozu slyšet. Usmál se na mě.

„Ne!“ Podařilo se mi zdusit v sobě pobouření. Vzpomněl jsem si, že muže bez rtů jsem viděl dokonce i v královském paláci. Maeres Allus měl dlouhé paže. „Maere, příteli, to nemůžete myslet vážně.“ Ootana byl profesionál, který se specializoval na boj s nožem. Tenhle rok už rozpáral desítku dobrých nožařů. „Alespoň mému zápasníkovi dovoďte, aby pár týdnů trénoval se zahnutým nožem! Pochází z ledových zemí! Tam rozumí jenom sekerě.“ Pokusil jsem se o vtip, ale Ootana už čekal za branou. Byl to ďábel s gumovými rukama z toho nejvzdálenějšího konce Afrikánska.

„Bojujte.“ Maeres zvedl ruku.

„Ale –“ Snorri ani nedostal zbraň. Byla to jednoduše vražda. Veřejná lekce, aby princátka pochopilo, kde je jeho místo. To ovšem neznamenalo, že se veřejnosti něco takového bude líbit! Když Ootana vstoupil do jámy, ruku s nožem nedbale svěšenou

podél těla, ozvalo se bučení. Šlechtici hučeli, jako kdybychom sledovali představení kejklířů na náměstí. Možná si dnes večer zahoukají ještě jednou, pokud v otcově opeře vystoupí pořádně zkažený zlosyn.

Snorri se na nás podíval ze dna jámy. Přisahal bych, že se směje. „Tentokrát žádná pravidla?“

Ootana začal pomalu postupovat vpřed, nůž si přehazoval z jedné ruky do druhé. Snorri rozpřáhl paže, ne úplně dokořán, a přesto dost na to, aby ve stíněném prostoru ještě o něco vyrostl. Potom s řevem, který přehlušil hlasy nad jeho hlavou, zaútočil. Ootana s sebou trhl ke straně, máje v plánu seknout a zároveň uhnout útoku, ale Seveřan u něj byl příliš rychle. Byl příkrčený a rychlý jako vítr a jeho paže nebyly o nic kratší než ty Ootanovy. Afrikánec nakonec neměl na výběr: musel se pokusit o smrtící úder, anebo sám padnout pod Snorriho pěstí. Neviděl jsem, co se stalo, protože všechno zaniklo v následující srážce. Snorri do svého protivníka udeřil jako kladivo, takže Afrikánec letěl dobrý metr. Seveřan s ním tvrdě udeřil o stěnu jámy. Podržel ho tam na jediný úder srdce – možná si vyměnili slovo nebo dvě – a pak ustoupil. Ootana se zhroutil k zemi a zůstal ležet u paty zdi. Z černé kůže na zádech mu trčely bílé úlomky kostí.

Snorri se k nám otočil, vrhl mým směrem nerozlučitelný pohled, a potom se podíval na zahnutý nůž, který mu trčel z ruky. Jílec se zastavil až o dlaň – byla to cena, jíž zaplatil za to, že mu černocho nepodřízl hrdlo.

„Ať přivedou medvěda.“ Maeres ta slova pronesl tišeji, než měl ve zvyku, zatímco dav kolem propukl v jásot. Nikdy jsem neviděl, že by se hněval – to skoro nikdo – ale teď jsem v tenké čáře jeho rtů i ve způsobu, jakým zbledl, zaznamenal zlost.

„Medvěda?“ Proč ho prostě jen nestřelit mezi oči kuší a neskoncovat s tím! Medvěda z Krvavých děr jsem předtím viděl jen jednou – černého netvora ze západních lesů. Poslali ho proti jednomu Irčanovi s kopím a sítí. Zvíře nebylo kdovíjak velké, ale síť ho jenom rozběsnila, a když se dostalo příliš blízko, brzy s mužem skoncovalo. Nezáleží na tom, kolik máte svalů, medvěd má jiný druh síly a válečník je v porovnání s ním slabý jako děčko.

Dovést medvěda jim chvíli trvalo. Očividně nebyl součástí plánu, který zahrnoval Norrase a Ootanu. Snorri jen stál na tom stejném místě, zraněnou paži držel nad hlavou a druhou rukou si svíral zápěstí. Zahnutý nůž nechal tam, kde byl – zabodnutý hluboko ve své dlani.

Zuřivost, kterou dav projevil při vstupu Ootany, dosáhla nových výšek, když se k vratům přišoural medvěd. Snorriho burácivý smích ho však rychle utišil.

„Tomuhle říkáte medvěd?“ Spustil paže a nafoukl hrudník. „Pocházím z undorethských, děti Kladiva. V našich žilách koluje Ódinova krev. Jsme za bouře zrození!“ Probodnutou paží ukázal na Maera, ve kterém poznal svého učitele. Na zem dopadly šarlatové kapky krve. „Jsem Snorri, syn sekery. Bojoval jsem s trolly! Máte většího medvěda. Viděl jsem ho vzadu v celách. Přiveďte ho.“

„Většího medvěda!“ vykřikl Roust Greyjar, který stál za mnou a jeho pitomý bratr se k němu hned přidal. „Většího medvěda!“ Za chvíli už to hulákali všichni a stará jatka se otřásala v základech.

Maeres na to nic neřekl, jenom přikývl.

„Většího medvěda!“ Dav to vyřvával pořád dokola, dokud obrovské zvíře nedorazilo a všichni ohromeně neztichli.

Nevěděl jsem, kde Maeres medvěda sehnal, ale musel ho stát jmění. Zvíře bylo krátce řečeno to největší stvoření, jaké jsem kdy viděl. Černí medvědi z Teutonských lesů proti němu vypadali jako trpaslíci a převyšoval dokonce i grizzlye žijící daleko za zeměmi Slovanů. I nyní, když stál shrbený za padacími dveřmi, se tyčil do výšky nějakých devíti stop – neporazitelná hora svalů obalená špinavě bílou kožešinou. Dav nasál vzduch do plic a v jediném zahučení dal najevo radost i zděšení. Lidé byli jako u vytržení při představě nechutné a dost možná smrtící podívané, a zároveň pobouření nespravedlností zabijáckého podniku, k němuž se schylovalo.

Jak se vrata postupně zvedala a medvěd za nimi zavrčel a dopadl na všechny čtyři, Snorri uchopil zahnutý nůž a vytáhl ho. V poslední chvíli pohnul čepelí tím podivným způsobem, který

zabrání tomu, aby se rána ještě více rozšířila. Zraněnou dlaň zařal v šarlatovou pěst, druhou rukou sevřel nůž a zdvihl ho nad hlavu.

Medvěd, očividně nějaké severské plemeno, se beze spěchu postavil na všechny čtyři a pohazoval hlavou ze strany na stranu, nasáváje pach lidí a krve. Snorri zaútočil; dupal velkýma nohama, paže doširoka otevřené, řval z plných plic a vrhl se vpřed jako vítr. Potom se prudce zastavil, což stačilo na to, aby medvěd o krok ustoupil. Zvíře zavrčelo v odpověď a já měl co dělat, abych se nepokálel strachy, přestože jsem stál v bezpečí za železnou mříží. Medvěd se vztyčil do výšky deseti stop a zvedl přední tlapy s černými drápy delšími než lidské prsty. Snorriho nůž zbarvený krví vypadal v porovnání s nimi uboze. Stěží by pronikl skrz medvědovu tukovou vrstvu. Na to, abyste se dostali k jeho vnitřnostem, byste potřebovali dlouhý meč.

Seveřan zakřičel nějakou kletbu ve svém pohanském jazyce, potom máchl zraněnou rukou s doširoka otevřenou dlaní a potřásl medvědovu hrud' krví. Na bílé kožešině se objevil rudý vzorec. „Šílenství!“ I já jsem věděl, že v žádném případě nesmíte dovolit, aby divoké zvíře poznalo, že jste zranění.

Medvěd, očividně spíš zvědavý než rozvzteklý, se sehnul, sklonil hlavu k hrudi a olízl si zakrvácený kožich. V ten okamžik Snorri zaútočil. Na chvíli mě napadlo, jestli toho netvora snad doopravdy nezabije. Jestli nějakým zázračným výpadem opravdu nedokáže vpravit čepel nože zvířeti do páteře. Všichni jsme zatajili dech. Snorri skočil. Zraněnou ruku položil medvědovi na hlavu, jako nějaký dvorní akrobat se mu vyhoupl na ramena a při-krčil se. Zvíře popuzeně zařvalo, narovnal se jako pravítka a zběsile se po muži natahovalo. Medvěd se vztyčil do plné výšky, takže vypadal jako otec nesoucí na zádech své dítě. Když se narovnal, Snorri udělal to samé, vystřelil jako šipka, hnán pohybem zvířete, ruku s nožem vysoko nad hlavou. Vrazil čepel do dřevěného pláště mříže nějakých dvacet stop nad podlahou arény. Zapřel se, zhoupal se, zabral, a než bys řekl švec, byl nahoře mezi námi.

Snorri ver Snagason se prohnal davem urozených šlechticů, dospělí muži padali pod jeho nohama. Za těch několik kroků,

které urazil, někde našel další nůž. Nechal za sebou stopu ušlapaných a krvácejících občanů, přestože čepel použil jen asi třikrát, když se mu zřízenci Jam odvážili postavit na větší odpor. Nechal je ležet vykuchané ve vlastní krvi a jednomu skoro úplně oddělil hlavu od těla. Na ulici byl dřív, než si dav stačil vůbec uvědomit, co se stalo.

Naklonil jsem se přes zábradlí. V síni vládl chaos, muži hledali odvahu a sbírali se k pronásledování; teď, když byla kořist dostatečně daleko. Medvěd se mezitím spokojil s tím, že dál očichával podlahu jámy a olizoval krev z kamenných dlaždic. Na temeni mu zářila rudá šmouha, kterou tam zanechal Snorri.

Maeres někam zmizel. Ten chlap si uměl příchod i odchod napláňovat jako nikdo jiný. Pokrčil jsem rameny. Bylo očividné, že Seveřan je příliš nebezpečný na to, abych byl jeho vlastníkem. Nakonec by mě zabil, to jsem věděl jistě. A s tím vystoupením, které nám tu předvedl, zmenšil můj dluh o tři sta zlatých. Maeres Allus mě nechá na pokoji alespoň tři měsíce, možná šest. A půl roku, to je celá věčnost.

5

Opera! Nic se jí nevyrovná. Samozřejmě až na kvílení divokého prasete v říji.

Jediná dobrá věc na tom nekonečném mučení, které uspořádal můj otec, bylo místo jeho konání: krásná, kopulovitá budova ve východní čtvrti Karmínky, kde převaha florentských bankéřů a milánských obchodníků dodávala městu nový, neotřelý nádech. Celou první hodinu jsem zíral na nahé nymfy skotačící po kupoli; byly vymalované tak dovedně, že vyklenutý povrch střechy je nijak nezkresloval. Přestože jsem velmi obdivoval umělcův smysl pro detail, mé rozjímání bylo co chvíli přerušeno záblesky výjevů z Krvavých děr. Viděl jsem Snorriho, jak sráží Norrase k zemi jediným osudovým úderem své pěsti. Viděl jsem Ootanu, jak si rozráží hlavu o zeď arény. A pak ten skok. Velkolepý, neuvěřitelný, nemožný, šílený skok! Soprán pějící na jevišti tklivou árii právě dosahoval závratných výšek, zatímco já si v hlavě přehrával Seveřanův útěk na svobodu.

O přestávce jsem hledal známé tváře. Při uvádění jsem přišel pozdě a musel se na své místo protlačit, takže jsem bránil ve výhledu všem, kteří mi stáli v cestě. Protože jsem v tlumeném světle nic neviděl a moji obyklí kumpáni seděli příliš daleko, musel jsem vzít za vděk společností cizích lidí. Nyní, ve světle luceren v sále, kde jsme trávili přestávku, povzbuzen vínem ze sklenek,

kteřé jsem sbíral z kařždého procházejícího tácu, jsem si uvědomil, že navzdory Darinovým varováním na premiéru moc lidí nepřišlo. Vypadalo to, že nedorazil dokonce ani otec. Prý se musel odebrat na lože. Hudbu nikdy zrovna nemiloval, jenže peníze na tuhle přehlídku kvílejících andělů, d'áblů a sboru pějících tlustochů potících se ve voskových křídlech financovaly vatikánské truhlice. To nejmenší, co mohl jejich nejvyšší místní zastupitel udělat, bylo zúčastnit se téhle maškarády a trpět spolu s námi. Krucinál, aby toho nebylo málo, neviděl jsem Marta a dokonce ani toho parchanta Darina.

Prodral jsem se kolem muže, který měl na sobě glazurovanou masku, jako by se účastnil maškarního bálu a ne opery. Tedy, alespoň jsem se o to pokusil. Odrazil jsem se od něj, jako by byl ze železa. Otočil jsem se a promnul si bolavé rameno. Něco v jeho očích dívajících se na mě zpoza dvou úzkých štěrbin, způsobilo, že se mě zmocnil ledový strach a já zapomněl na všechny stížnosti, které se mi draly na jazyk. Dovolil jsem mase lidí, aby se mezi nás navalila. Byl to vůbec člověk? Ty oči mě děsily. Jejich duhovky měly bílou barvu, zatímco bělmo bylo šedé. Rameno mě bolelo, jako by se mi kosti šířila nějaká infekce... Nenarozený. Darin povídal něco o nenarozeném, který přišel do města...

„Princi Jalane!“ Ameral Kontaf mě pozdravil s otravnou důvěrností. Byl nacpaný ve směšně přepychovém obleku, který si bezpochyby pořídil výhradně pro tuto příležitost. S hosty to muselo být skutečně zoufalé, pokud na premiéru pozvali i takové ropuchy jako Kontaf. „Princi Jalane!“ Proudící dav nás od sebe odtrhl, a tak jsem předstíral, že ho nevidím. Ten chlap po mně nejspíš stejně chtěl jenom smyšlený papír o Snorrim, a co hůř, bylo docela dobře možné, že už se doslechl, že se Seveřan volně pohybuje po ulicích Karmínky... Anebo seškrábal zlato z mého dárku. Ani jeden z těch důvodů nebyl ideální. Rychle jsem se od něj odvrátil, jen abych zjistil, že zírám přímo do obličeje Alaina DeVeera. Mladý DeVeer měl kolem hlavy omotaný nepřliš slušivý obvaz.

„Jalane!“ Alain se po mně natáhl, ale zachytil jenom cíp mého nádherně střiženého pláště. Setřásl jsem šat z ramen a vystřelil jsem směrem ke schodišti, nebezpečně kličkuje mezi vdovami

s blyštivými diamanty ve vlasech a starými, nabručenými lordy zpíjejícími se jedním pohárem vína za druhým s ponurým odhodláním člověka, který si přeje ztupit své smysly.

Mám rychlé nohy, ale náskok jsem získal hlavně díky svému naprostému nezájmu o bezpečnost druhých.

V zadní části opery se nacházejí veřejné latríny. V případě mužů to znamená desítku otevřených sedacích míst nad vodním kanálem ústícím do uličky za ním. Voda přitéká z velké nádrže umístěné na střeše. Celý den ji kýbly plní tlupa malých spratků; to vím, protože jsem je minulou sezonu zahlédl z šatny vévodkyně Sanserové. Poctivě jsem ji obdělával, jak se na mládence trávícího čas se stárnoucí, bohatou ženou sluší a patří, a doufal jsem, že z ní vyrazím nějaké peníze. Jenže pokaždé, když už to vypadalo, že jsem narazil na tu správnou notu a někam se konečně dostávám, přede dveřmi přešel malý spratek táhnoucí za sebou cákající vědro a úplně mi tím rozhodil rytmus. A ta stará koza mi nepůjčila ani stříbrňák.

Odpoledne s vévodkyní Prachatou nicméně nebyla úplná ztráta času. Poté, co jsem jí dovolil, aby mě vypoklonkovala vlhkým polibkem a hravým štípnutím do pozadí, dostihl jsem tolik těch ušmudlaných skrčků, kolik jsem jen dokázal, a řádně jsem jim nakopal zadek. Je pravda, že mí nepřátelé byli v převaze, ale já, hrdina Aralského průsmyku, jsem nezklamal. Když se prince Jalana Kendeta zmocní hněv, raději se mu klidíte z cesty, ať je vás sebevíc. Tedy pokud je vám osm let.

Tři z těch mrňavých parchantů se krčili v malé údržbářské místnosti, kde se skladují kyblíky, košťata a mopy. A právě to byla moje odměna – objevil jsem další užitečnou skrýš.

Hnal jsem se chodbou jako zběsilý, pronásledován Alainem a jeho přáteli, kteří za mnou zaostávali o pouhých pár metrů, ale před zmíněným kumbálem jsem se prudce zastavil, rozrazil jsem dveře dokořán a vtrhl jsem dovnitř. Když za sebou zavíráte dveře, musíte to udělat rychle a potichu. To byl celkem oříšek – měl jsem co dělat, abych se vymotal z bludiště košťat a ve tmě na sebe nestrhl tyčící se horu věder a kýblů. O vteřinu později, když se Alain a jeho gorily prohnali kolem, hrdina Aralského průsmyku